

Besmet Bloed

Door Bloed Gebonden Series
Boek 7

Dutch Translation

AMY BLANKENSHIP, RK MELTON

Amy Blankenship

**Besmet Bloed (Door Bloed
Gebonden Series Boek 7)**

«Tekttime S.r.l.s.»

Blankenship A.

Besmet Bloed (Door Bloed Gebonden Series Boek 7) /

A. Blankenship — «Tektime S.r.l.s.»,

Een deal sluiten met een demon is bindend, zelfs als je niet weet dat de persoon een demon is. Daarmee gebruikte Zachary de heilige regel en bood opzettelijk Tiara een deal aan. Hij zou haar enige minnaar worden totdat ze een echte vriend vond ... die hij van plan was nooit te laten vinden. Terwijl hij de deal afsluit, duikt zijn duistere kant op als Tiara van hem wegrent, denkend dat ze nu op de hitlijst van PIT staat vanwege haar bedorven bloed. Zachary bestrijdt vuur met vuur wanneer hij haar verbergt in de armen van de vijand Een deal sluiten met een demon is bindend, zelfs als je niet weet dat de persoon een demon is. Daarmee gebruikte Zachary de heilige regel en bood opzettelijk Tiara een deal aan. Hij zou haar enige minnaar worden totdat ze een echte vriend vond ... die hij van plan was nooit te laten vinden. Terwijl hij de deal afsluit, duikt zijn duistere kant op als Tiara van hem wegrent, denkend dat ze nu op de hitlijst van PIT staat vanwege haar bedorven bloed. Zachary bestrijdt vuur met vuur wanneer hij haar verbergt in de armen van de vijand

© Blankenship A.

© Tektime S.r.l.s.

Содержание

Hoofdstuk 1	6
Hoofdstuk 2	14
Hoofdstuk 3	23
Hoofdstuk 4	32
Конец ознакомительного фрагмента.	35

Amy Blankenship, RK Melton Besmet Bloed

Besmet Bloed

Door Bloed Gebonden Series Boek 7

Amy Blankenship, RK Melton

Vertaald door Angelique Hofland

Copyright © 2016 Amy Blankenship

Tweede editie Gepubliceerd door TekTime

Alle rechten voorbehouden

Hoofdstuk 1

Craven liep door de straten van de stad en stuurde Night Hawk en Tiara vooruit naar hun fort. Hij had de naam van het meisje van de Indiaan geleerd. Hij was nu high van verschillende adrenalinestoten ... een feit dat hij eindelijk het kind had waar hij altijd naar had verlangd. Craven duwde de urgentie weg, wetende dat ze een tijdje niet zou wakker worden.

Hij vertrouwde Night Hawk niet de neiging te voelen haar op wat voor manier dan ook pijn te doen ... hij had zoveel gezien in de ogen van de Indiaan en het maakte hem nieuwsgierig. Hij was op zoek gegaan naar een reden waarom de zombie-omgedraaide nachtwaker ervoor had gekozen bij hem te blijven. Nu leek het erop dat Night Hawk gewoon op iets had gewacht ... of iemand.

Ze wilden allebei de mooie kleine tovenaars beschermen ... ook al was dat om verschillende redenen. Als ze zoiets als haar moeder was, kon Craven Deth niet kwalijk nemen dat hij een kind met zo'n mens had verwekt. Hij kon de levenskracht van zijn broer niet voelen in deze wereld en het was verontrustend om te denken dat hij zijn kind net had verlaten.

Kijken hoe Nile leed onder de handen van zijn aanvallende kinderen had hem enorme voldoening gegeven. Hij zou snel een probleem zijn geworden als hij niet was gestopt. Nile was een demonenmeester en had al veel kracht verzameld door dat enorme kerkhof als zijn eigen te nemen. Zelfs een demon van lagere klasse kan hinderlijk worden als zijn leger zo groot wordt.

Hoewel hij het niet was die uiteindelijk Nile had gedood, had Craven van de demonenoorlogen van oudsher aan zijn verwoesting getuigd. Het had hem gevuld met bloeddorst en de noodzaak om te vechten voor dominantie. Zelden had zo'n overweldigende emotie hem, maar toen het gebeurde, vond hij iets dat gedood moest worden.

Zijn tijd in de kloof was slechts een vluchtige herinnering. De tijd had hem daar opgeschort ... net als een goede nachtrust. Hij kon de afloop alleen in de tijd voelen toen de kloof opende en hij was ontwaakt. Hij veronderstelde dat het hetzelfde was als het trekken van zielen uit het h De nacht had plaats gemaakt voor de vroege morgen, maar in tegenstelling tot sommige van zijn onderdanen ... was Craven niet gebonden aan de nacht. Terwijl hij in de stemming was, zou het nemen van een zwakkere meester of twee een leuk tijdverdrijf zijn. Hij kon de rommel die ze in de stad maakten al ruiken.

Craven leunde achterover tegen de zijkant van één van de gebouwen die alles net binnenhaalden. Dit was dezelfde wereld waarin hij zo lang had gewoond voordat hij werd verbannen naar de stilte van de kloof, maar nu was het op zoveel manieren anders ... Deze periode was verfijnder ... nog wilder dan hij zich herinnerde. De straten die over het terrein liepen, bevatten zoveel geheimen ... maar met elke ziel die hij aanraakte ... zou hij meer van deze tijd leren uit hun herinneringen.

Het aantal mensen groeide mee met het aantal zielen dat achterbleef om de stad alleen te achtervolgen. Hij kon ze voelen in huizen, ziekenhuizen ... overal. Hij zag een stadsbus langzaam voorbijrijden en zag de ziel van een man die uit het raam naar hem staarde.

Was het daarom dat de begraafplaatsen die hij had grootgebracht, het aantal zielen niet hadden vergeleken met de graven? Vanuit zijn gezichtspunt leek het alsof de zielen bleven waar het lichaam was gestorven, met het streven een bestaan voort te zetten dat geen betekenis meer had. De meeste demonen konden alleen de mensen gebruiken die nog leefden ... hun lichaam bezaten of controleerden. Met zo weinig bestaande tovenaars, zou zijn leger immens zijn zodra het volledig was.

Het verstrijken van de tijd had een ding ... het aantal doden nu overeen met het aantal van de levenden ... zo niet overtreffen. Craven was er vrij zeker van dat als de doden allemaal tegelijk werden opgeroepen, ze de levenden gemakkelijk zouden overmeesteren.

Hij testte het idee, liet zijn kracht in golven over zich heen glijden en voelde voor degenen die geen meester hadden om ze te claimen. De zielen die hij aanraakte konden zich omringd voelen door demonen, niet in staat om zich vrij te bewegen en de meesten waren te bang om hun veiligheid te verlaten.

Craven was een soulverzamelaar ... net als Deth. Hij gebruikte de zwakkere demonen en elk ander wezen van de nacht om zijn bidingen te doen, maar zijn bloedlijn was speciaal. Toen hij of iemand van zijn afkomst een ziel een weg naar huis aanbood, werd er een deal gesloten tussen hen.

Hij zou zijn lichaam kunnen gebruiken als een medium om de zielen terug te sturen naar het hiernamaals, maar als hij ooit een beroep op hen deed om te vechten, zouden ze gebonden zijn door de deal om terug te keren naar deze dimensie en te doen wat hij wilde. Door de zielen van de doden wakker te maken, kon Craven ze aanbieden deze terug te sturen op deze voorwaarde ... dat ze de zijne bleven om op te roepen als hij ze nodig had.

Toen een ziel door hem heen liep om terug te keren naar het hiernamaals, lieten ze een restant van hun kracht achter ... in hem, waardoor hij sterker werd bij elke passage. Hetzelfde zou gebeuren met Tiara, en hij wist dat Deth dat geheim niet met haar moeder had gedeeld. Als de naïviteit van het meisje een indicatie was, had ze alleen de training van de moeder gekregen.

De geheimen die Deth bezat, waren niet gedeeld en ook Craven deelt diezelfde geheimen niet met Tiara. Hij zou het vermogen gebruiken om zielen naar het hiernamaals te leiden en de jonge tovenaars te laten geloven dat hij haar hielp ... vertederend haar voor hem door zich te lijken te inleven in haar 'behoefte' om ze allemaal te redden. Zulke sterfelijke opvattingen werden door haar menselijke kant tot stand gebracht.

Het had geen zin om de zielen die hij zich kon voelen vrij te laten voor een andere tovenaars van de lagere klasse zoals Nile om zich te voeden. Roept hem naar zich toe, maakte zijn stille aanbod. Zijn aanbieding was dit ... hij was hun redder van andere demonen, hij was hun heiligdom en hij was hun directe weg naar huis als ze de deal accepteerden.

Eén voor één begonnen de zielen langzaam uit hun schuilplaatsen te komen ... langs voetgangers te lopen die hun normale ochtendroutines aflegden. Sommige mensen konden hun nabijheid voelen en zouden hun stappen versnellen om weg te komen van het vreemde gevoel. Deze mensen hadden een verhoogd bewustzijn, ook al konden ze de geesten niet zien wiens energie ze voelden.

Zielen die meer dapperheid vertoonden dan anderen begonnen in hem te stappen, zijn aanbod te nemen en uit dit bestaansniveau te verdwijnen, terwijl de meer timide gewoon van een afstand keken. De lippen van Craven hintten op een kleine glimlach toen hij nog een golf van kracht uitzond om hen te verleiden. Plots klommen nog meer niet-opgeëiste zielen de straten op en snelden razendsnel op hem af.

Craven bleef ontspannen in zijn gemakkelijke houding, leunend tegen de muur van het gebouw terwijl de zielen zijn lichaam snel overstroonden. Als iemand enige aandacht had geschonken, zouden ze zijn zachte zilveren haar rond zijn gezicht hebben zien fladderen in een briesje dat volledig afwezig was. Aan de binnenkant bouwde zijn macht echter hoger op dan de eenvoudige nieuwe zielen waarmee hij op de begraafplaatsen had gespeeld.

Deze zielen waren oud en moe van het zijn in deze wereld ... sterke zielen gaven hem de aanraking van hun macht toen ze overstaken. Hij zou deze kracht gebruiken om te beschermen wat Deth voor hem had achtergelaten om hun bloedlijn te vinden. Toen de vloedgolf van zielen was gestopt, hervatte hij zijn inspectie van de stad.

Een sinistere glimlach sierde zijn gelaatstrekken terwijl hij enkele demon-jagers volgde van blok naar blok en hun bewegingen volgde. Hij lachte bijna als de jagers maar één gebied zouden verlaten om elders te gaan zoeken zonder zich af te vragen waarom ze van gedachten waren veranderd. Het was één van de oudste toverspreuken die demonen sinds de donkere tijdperken tegen hun vijand hadden gebruikt ... een afweermiddel, waardoor de ongewenste gast niet dichterbij wil komen.

De jagers waren extreem slim of extreem dom, gezien hun werk. De meeste jagers schenen echter menselijk te zijn zonder buitenzintuiglijke waarneming, dus het kan gewoon onwetendheid van hun kant zijn geweest.

Hij stopte om de vechtstijl te bewonderen van iemand die hem aan Night Hawk deed denken ... de mens had een afstammeling van de Indiaan kunnen zijn. Bloed van de demon was over zijn gezicht uitgestreken als oorlogsverf en zijn magie was van hoge kwaliteit. Deze zou Craven moeten onthouden, niet uit angst maar uit nieuwsgierigheid.

Omdat hij zich begon te vervelen, ging Craven terug naar het gebied dat de jagers onbewust mijden. Het was bezaaid met duisternis en bood een toevluchtsoord om het uitschot van deze maatschappij te laten rennen en verbergen. In die duisternis wachtte de macht en voedde zich met het leven dat erin bloeide. Craven stond aan de opening en keek naar binnen voordat hij door de mist stapte die vanaf de oceaan was binnengedrongen in de richting van de zelfbewuste krachtbron die hij had ontdekt.

Ja, zelfbedrog was de perfecte term voor deze kracht. Het voelde zich heel zelfverzekerd, zeker van zijn bewering in de duisternis en Craven naderde het bijna gelukkig. Hij liep het trottoir af en nam het stille geschreeuw van doodsangst en de pijn die ermee gepaard ging.

De weinige vrouwtjes die hij tegenkwam liepen langs hem heen en gaven hem verlangende blikken, maar hielden afstand – liepen bijna van de rand van het trottoir af het verkeer in, of drukten bijna hun rug tegen de muren van de gebouwen.

De mannetjes waren niet anders, behalve dat hun uitingen alles behalve verlangend waren. Angst en haat leken uit hun poriën te vloeien wanneer ze naar hem keken. Hij had lang geleden geleerd dat sterfelijke vrouwen hem mooi vonden en de mannen waren jaloers op dat feit. Craven voelde niets voor de levenden ... tovenaars hadden zelden last van een ziel die nog steeds aan haar lichaam was gehecht of een lichaam dat nog leefde.

Zo weerzinwekkend als het was, schonk Craven nu aandacht zodat hij de meesterdemonen kon vinden die de levenden controleerden. Ze moesten niet lichtvaardig genomen worden omdat hun legers in de toekomst ook een bedreiging zouden kunnen vormen voor zijn eigen territorium in de toekomst.

Bij het bereiken van een kruispunt, stond Craven op de rand van het trottoir en keek even naar de verkeerslichten. Een diep gegorgel trok zijn aandacht, blokkeerde het geluid van het ochtendverkeer en hij draaide zijn hoofd naar het geluid. Zijn ogen gloeiden van opwindning voor het gevecht dat zou komen. Hij volgde het geluid van een mens die jammerde van angst dat het hem naar zijn doel zou leiden.

Toen hij langs een korte loopbrug liep die tussen twee gebouwen leidde, stapte hij op een parkeerplaats waar een dichte mist was neergestreken, opgesloten tussen de gebouwen. Mensen zaten in een losse cirkel in het midden van de kavel en keken hoe één of andere worsteling plaatsvond.

Slechts een blik op hen zei tegen Craven dat de mensen bezeten waren door schaduwdemonen. Hun zielen waren nog intact, maar de demonen hadden ze overgenomen. Nogmaals schudde Craven mentaal zijn hoofd om menselijke zwakheden. Terwijl hij zich een weg baant tussen de bezeten mensen, stopte Craven net buiten de binnenste cirkel om te zien hoe een schaduwdemon zich een weg baande in de mond van een menselijke vrouw.

De vrouw was gekleed in een soort rokpak met haar spullen verspreid over de grond om haar heen. De demon had zich zo ver gewerkt dat alleen het uiteinde van zijn staart als een zwarte glinsterende wolk uitstak, heen en weer kronkelend. Craven had terecht geconcludeerd dat de schaduwdemonen samenwerkten om slachtoffers te vinden ... en naar het uiterlijk groeide hun aantal snel.

Hij hield zijn hoofd op de borst in fascinatie toen het lichaam van de vrouw heftig begon te trillen door de indringer. Terwijl haar strijd tegen het onvermijdelijke langzaam ophield, rolden haar ogen achter in haar hoofd waardoor alleen het witte een moment zichtbaar was voordat ze terugkeerden naar het normale ... volledige bezeten.

De lippen van Craven vormden een wetende glimlach en hij onderdrukte volledig zijn macht toen hij voelde dat de echte dreiging in hoog tempo naderde. Een lang stuk glinsterende schaduw

kwam om de hoek van één van de gebouwen bij daglicht. Het was zoals hij had gedacht. Deze demon was een schaduwmeester ... maar zelfs schaduwen hadden een zwakheid die hij kon misbruiken.

De schaduw smolt samen op de grond naast de voeten van de vrouw en zag eruit als een plas dikke teer. Het lag er een tijdje voordat het een menselijke vorm begon aan te nemen. De schaduw leek van de vorm af te druppelen voordat hij eindelijk stabiliseerde en een lange man met een donkere huid onthulde. Zijn hoofd was kaalgeschoren, geen haar op zijn hele lichaam dat Craven kon zien, behalve een Fu Manchu snor op zijn gezicht.

De schaduwmeester liep naar de vrouw toe, zijn zwarte Afrikaanse kniebroek zwierde rond zijn benen. De halslijn van de dashiki was sierlijk versierd met rode en gouden draad, waardoor hij weinig sieraden nodig had, maar een groot gouden medaillon hing aan zijn nek en een enkele ooring met gouden band was door zijn linkeroor gepierced.

Hij keek naar de vrouw en vernauwde zijn nachtelijke zwarte ogen. "Van wie ben je?" Vroeg de schaduwmeester, zijn stem klonk als een diepe bariton.

De mond van de vrouw opende en sloot een paar keer voordat haar stem uiteindelijk besloot om naar behoren te werken.

"Ik hoor bij jou ... meester," zei ze met een verwarde stem.

"Zeer goed, sta nu op en dien mij."

De vrouw kwam langzaam terug op haar voeten met schokkerige bewegingen alsof ze niet gewend was aan het lichaam dat ze bewoonde. In zekere zin was het een volledig nauwkeurige beschrijving. Wanneer een mens volledig in bezit was, kon aanvankelijk de schaduwdemon niet volledig de meest elementaire lichaamsfuncties besturen.

"Wat verlang je van me?" Vroeg de dame, haar stem bijna normaal, maar nog steeds een beetje verwaasd.

Craven grinnikte lomp en werd al moe van het voorspel. Met neerbuigende stem antwoordde hij op de vraag van de vrouw, "hij wil dat je nietsvermoedende mannen gaat zoeken en ze hierheen brengt, zodat ze ook bezeten kunnen worden en zijn zielige leger zal groeien."

Zowel de vrouw als de demon keerde hun hoofd in zijn richting om naar Craven te kijken. Hij kantelde zijn hoofd opzij toen de bezetenen ook naar hem toekwamen. Hun ogen begonnen abrupt te verdoezelen, in enkele seconden van saai grijs naar zwarter dan zwart.

De schaduwmeester keek hem aan alsof hij een gemakkelijke prooi was en Craven weerstond de drang om opnieuw te gaan lachen. Hoe weinig ze wisten. Hij wachtte geduldig terwijl de mensen langzaam naar hem toe liepen. Toen de eerste hand zijn schouder vastpakte, gooide Craven zijn hoofd achterover en opende zijn armen breed. Een vloedgolf van zielen begon uit zijn lichaam te stromen en dwars door de mensen heen ... om uit de bezetene te komen met de schaduwdemonen in hun greep.

Craven voelde geen medelijden met de mensen die onder de betovering van de schaduwmeester waren geraakt ... het bevrijden van hen die uiteindelijk zouden proberen zijn territorium binnen te vallen was slechts een bijwerking van het verwijderen van hun bezit. Hij merkte op dat de schaduwmeester genoeg intelligentie had om in zijn menselijke vorm te blijven waar de zielen hem niet konden aanraken.

"Zeer indrukwekkend tovenaars," mompelde de schaduwmeester met zijn dikke accent. "Maar je stelt alleen het onvermijdelijke uit."

Craven grijnsde, "dat is waar, misschien moet ik je dan maar gewoon vermoorden en er klaar mee zijn."

De schaduwmeester gromde diep vanuit zijn borst en rende naar Craven. Hij draaide zich naar de zijkant om een vuist te vermijden en vervolgens naar de andere kant om de tweede te ontwijken.

"Te traag," spotte Craven. Toen de demon zijn been naar Cravens hoofd draaide, boog Craven zich naar achteren zodat de trap over zijn hoofd heenging. Met behulp van het momentum om achterover te leunen, klapte Craven in zijn handen en zwaaide beide voeten omhoog in een salto, en landde een dubbele trap op de kin van de meester.

Craven sprong weer overeind, net zoals de schaduwmeester die zijn eigen houvast weer kreeg. Een dun straaltje dikke zwarte vloeistof liep uit zijn mondhoek naar de voorkant van zijn dashiki.

"Dus je kunt bloeden," hoonde Craven. Het was niet zijn schuld dat de schaduwmeester bang was om terug te keren naar zijn andere vorm. Hij zou deze demon hoe dan ook verslaan.

De man spuwde op de grond en keek met een blik van ondoorgrondelijke woede. Hij wist dat deze tovenaars zijn territorium wilde hebben en hij weigerde om op te stappen. Hij leefde volgens zijn eigen code ... een demon die achteruitgaat is een demon die het verdient om te sterven.

"Ik zal het niet laten gebeuren!" Gromde de schaduwmeester en kwam hij weer naar hem toe. Alleen dook Craven deze keer niet weg. Toen de demon binnen handbereik kwam, flitste Craven' vuist naar voren en begroef zichzelf in de borst van de demon.

Beiden stonden daar naar elkaar te staren, de één met geschokte verrassing op zijn gezicht, de ander met een zelfvoldane uitdrukking van triomf. Craven trok zijn vuist uit de borst van de demon en deed een stap achteruit. Er bleef een gat achter met de inktzwarte binnenkant van de menselijke façade die de demon had bezeten.

Een menselijke kreet barstte los uit één van de vrouwen, gevolgd door het geluid van voeten die de stoep raakten. De mensen konden de schaduwmeester niet zien voor wat hij werkelijk was, noch konden ze Craven als een demon zien. Wat ze zagen, waren twee mannen die een straatgevecht hadden en één die een gat sloeg in de borst van de ander.

Craven glimlachte sadistisch, "jij verliest."

De schaduwmeester strompelde een paar stappen achteruit en keek naar het gat in zijn borst. Een lang, diep gejammer vulde de parkeerplaats en de demon keek net op tijd op om de eerste ziel in het gat te zien vliegen. Zijn lichaam schokte naar voren in een vreemde hoek net voordat een andere ziel zich een weg naar binnen baant. Meer volgden, vlogen in het menselijke lichaam van de demon om de duisternis binnenin aan te vallen.

Craven zuchtte tevreden toen de laatste ziel zich naar binnen vocht. De demon stond recht op stijf als een stok met zijn armen gestrekt. Zijn huid begon uiteen te scheuren en uit de gaten stegen slierten zwarte rook op, vergezeld van een zacht wit licht.

De demon draaide zich om en probeerde te rennen, maar zijn bewegingen waren stijf en schokkerig, bijna zoals een zombie, Craven vond het tot op zekere hoogte leuk.

De meester gooide zijn hoofd achterover en schreeuwde net toen zijn lichaam volledig van binnenuit was opengereten. Het gillen mondde abrupt uit en een dunne, grijsachtige zwarte rook en zweefde even voordat hij de ochtendmist binnenviel en volledig verdween met een laatste gesis van minachting.

Craven stak zijn armen uit alsof hij vroeg om omhelsd te worden. De zielen die over de parkeerplaats liepen keerden zich naar hem toe en schoten terug in zijn lichaam. Toen de laatste ziel uit deze dimensie verdween, liet Craven zijn armen zakken en naderde de resten van de kleding die de schaduwmeester had gedragen.

Hij leunde naar beneden en pakte het medaillon op en verliet de parkeerplaats. Toen hij de stoep op liep, keek Craven rond en zag hij meer mensen ronddwalen.

In de schaduwen die door de nabijgelegen gebouwen werden geworpen, zag hij een paar schaduwdemonen rondhangen ... nutteloos zonder een meester om te volgen. Schaduwdemonen waren normaal gesproken niet zo'n bedreiging als hun meester verslagen was, dus Craven hield zich niet echt bezig met waar ze naartoe gingen. Het medaillon omhoog houdend in het vage zonlicht dat de mist begon te verbranden, glimlachte hij nog een keer.

"Goedemorgen!" Zei hij zachtjes voordat hij de medaille van de Azteken in zijn zak stopte en op weg was naar huis. Misschien zou hij wat vertier vinden in het medaillon dat de schaduwmeester had gedragen.

Hij begon zo snel door de stad te flikkeren dat toen hij het zilvervleugelige schepsel zag, het slechts een nabeeld was. Hij vertraagde zijn stappen, draaide zich om en keek opnieuw de stad

peinzend tegemoet. Nu was dit interessant ... hij had gedacht dat alle vrouwelijke gevallen bij de geboorte uit deze wereld waren gehaald.

Carley had de Indiaan gevolgd die Tiara helemaal naar de andere kant van de stad vervoerde voordat ze eindelijk in een donker herenhuis in de buitenste heuvels waren aangekomen. De plaats gaf haar de kriebels ... misschien was het vanwege de waterspuwers en demonen die overal aan de buitenkant kropen. De binnenkant was niet veel beter.

Ze was weer blij dat de meeste monsters haar niet konden zien. Zelfs als ze dat zouden kunnen, zouden ze haar niet kunnen kwetsen dankzij de betovering van Tiara. Dat weerhield haar er niet van om terug te deinzen toen ze schreeuwen uit de kelder hoorde komen ... ze hoopte in elk geval dat het de kelder was en niet de feitelijke grond.

Carley probeerde het geschreeuw van de pijn te blokkeren en haastte zich achter de Indiaan aan terwijl hij de trap opging naar de tweede verdieping. Als hij Tiara naar één of andere martelkamer zou brengen, dan zou ze snel moeten handelen. Toen ze de kamer achter hem binnenging, bleef Carley staan om de man te zien staren naar Tiara.

Night Hawk fronste omdat zijn voor gevoel iets voelde ... zelfs een vonk toen hij naar het mooie meisje staarde. Ze had iets in hem laten oplaaien toen hij haar de eerste keer had ontmoet, maar het was zo snel gegaan dat hij zich afvroeg of het alleen maar een illusie was geweest. Zijn blik werd getrokken naar het vuil van het kerkhof dat op haar gezicht en lichaam bleef hangen.

Carley raakte in paniek toen de Indiaan Tiara's kleding begon te verwijderen.

"Stop ermee!" Schreeuwde ze en gleed tussen hen in zodat Night Hawk dwars door haar heen reikte zonder een slag te missen. "Verdomme, waar is een cowboy als je er een nodig hebt?" Carley schold en maakte een vlaag van bewegingen die probeerden zijn aandacht van Tiara af te krijgen. Ze stopte eindelijk omdat het nutteloos leek.

Ze moest terug naar PIT en Jason en Guy de locatie van Tiara laten weten, maar ze kon zichzelf er niet toe brengen om weg te gaan tot ze ervoor zorgde dat haar vriendin nog zou leven toen ze terugkwamen om haar te redden.

Night Hawk stond op en haalde zijn eigen kleding naar beneden tot aan zijn onderkleding voordat hij het meisje weer in zijn armen nam. Hij liep de badkamer in en stapte de grote badkuip in en knielde neer, klaarblijkelijk wachtend totdat het bad vol was met warm water, zodat hij haar geliefde van haar kon reinigen. Hij hield ook niet van de geur van de Spinnan-meester die op haar huid achterbleef.

Terwijl hij zijn lichaam ontspande, liet Nighthawk zijn gedachten afdwalen terwijl het verwarmde water opsteeg. Hij verachtte tovenaars omdat ze hem hadden veranderd in wat hij nu was ... zelfs dat gevoel moest worden geconcentreerd voordat hij de lichte steek ervan voelde. Deze tovenaars was anders dan de anderen ... ze wilde geen controle hebben ... ze wilde ze bevrijden.

Toen hij naar de vrouw in zijn armen keek, vroeg hij zich af waarom haar lichaam geen effect op hem had. Zijn ziel zat nog steeds gevangen in het graf en daarmee ... de meeste van zijn emoties. Hij voelde geen behoefte om bemind te worden of gehaat te worden ... en veel minder om iemand te willen.

Hij vond de shampoo op de hoekplank en smeerde zachtjes haar lange zilveren haar in zodat de lokken zachtjes door zijn vingers gleden. Omdat hij geen reden zag om te haasten, nam hij de tijd om haar te wassen. Het was lang geleden dat hij iemand had aangeraakt zonder de bedoeling schade aan te richten.

Toen hij tevreden was met haar geur, spoelde hij haar af en liet het bad leeglopen. Hij wikkelde wat handdoeken rond haar lichaam en haar haren, stapte terug de slaapkamer in en legde haar op bed. Hij had gedaan wat hij kon voor haar. Omdat het water haar niet wakker had gemaakt, wist hij dat ze

in een diepe slaap was en waarschijnlijk een tijdje niet zou ontwaken. Zonder de juiste bescherming zou deze oorlog het einde van haar zijn.

Nighthawk haalde de handdoek van haar haar en tilde voorzichtig haar bovenlichaam op en raakte zijn vingers aan de wond op haar achterhoofd. Hij had het gevoeld tijdens het wassen van haar haar. Tijdens zijn eerste leven was hij een beetje een genezer geweest ... een sjamaan ... dus hij wist dat deze verwonding niet levensbedreigend was.

Hij liet zijn geest diep in haar binnendringen en wilde weten of er nog een andere reden was waarom ze in slaap wilde blijven ... deze wereld een tijdje verlaten. Hij had nooit de link verbroken die ze met hem had gelegd op het kleinere kerkhof en dit stelde hem in staat om de mentale band weer op haar los te laten. In het verleden, toen een tovenaars met hem in contact zou komen, had hij meer het gevoel dat hij in een wurggreep zat. De hare voelde alsof ze elkaars handen vasthielden.

Zelfs in haar slaap voelde hij haar honger branden ... de kant van haar die niet van Craven's bloedlijn was. Ze hield het diep in haar ... en verstopte zijn oproep. Door de honger versnelde haar natuurlijke helende vermogen. Dit was het enige wat hij niet voor haar kon doen ... de energie die ze nodig had kwam van de ziel, en tot nu toe ... hij had er geen. Het was goed dat ze sliep voor nu, ook al was het een langzamere manier om te genezen.

Nighthawk gleed met de achterkant van zijn knokkels over haar zachte wang waar Nile haar had geraakt en een donkere blauwe plek had achtergelaten. Craven had gezegd dat de liefkozing van een geliefde haar zou kunnen genezen. Moest iemand een ziel hebben om lief te hebben? Hij veronderstelde dit omdat hij de emotie sinds zijn ware dood decennia eerder niet had gevoeld. Hij moest zich inspannen om elke emotie boven de harde verdoving te voelen, meestal.

Terwijl hij haar zachtjes terug liet zakken in het kussen, richtte Nighthawk zich volledig op en wierp een blik over zijn schouder naar de ziel die hem achtervolgde sinds hij naar het huis terugkeerde.

"Jij bent van haar ... niet waar?"

Carley sprong verrast op, zich niet realiserend dat de Indiaan zich de hele tijd van haar bewust was geweest. Ze kneep haar ogen nauwer aan. Hij had haar gewoonweg genegeerd terwijl ze tegen hem had geschreeuwd en geduwd ... de eikel. Haar uitdrukking werd zachter ... ze was na een tijdje niet meer gaan schreeuwen en raakte in de war nadat ze hem zo teder voor Tiara had zien zorgen.

Ze kwam langzaam naar voren en stopte om naast Tiara op de rand van de matras te gaan zitten. Het had geen zin om zich voor hem te verstoppen ... het was niet alsof hij haar pijn kon doen, zelfs als hij wilde ... wat ze betwijfelde.

"Iemand kan aannemen dat ik van haar was ... maar dat ben ik niet." Carley antwoordde eerlijk terwijl ze haar hand uitstreekte en haar hand over Tiara's lange, schone haar streekte terwijl ze zich voorstelde hoe het zou voelen als ze nog leefde. Ze was niet lang genoeg dood geweest om het gevoel van aanraking te vergeten.

"Waarom volgde je haar dan?" Vroeg hij.

Carley keek naar hem op en hief haar kin uitdagend op: "Ze is mijn vriendin ... ik wil weten dat ze veilig is."

Nighthawk knikte, met respect voor het antwoord. "En de magie van Craven raakt je niet, ook al ben je binnen zijn muren?"

Het leek een belangrijke vraag voor de Indiaan, dus Carley schudde haar hoofd en staaarde naar haar vriendin. "Vanwege Tiara kan de zwarte magie me niet meer aanraken of beheersen. Ik hou van haar, dus doe haar alsjeblieft geen pijn."

Nighthawk voelde zijn borst opzwellen van hoop. De emotie verdween snel, maar het was genoeg geweest om hem meer te laten wensen. Dat is alles wat hij ooit had gewild ... om nooit meer door een demon te worden geroepen.

"We zijn niet van plan haar schade te berokkenen. Het was haar wens om met ons mee te gaan en we hebben dat verzoek gehonoreerd. Als je me niet gelooft, ben je vrij om te blijven tot ze wakker

wordt en het haar zelf te vragen.” Hij sprak alleen de waarheid ... de enige eigenschap die hij uit het leven had overgenomen.

“Wie heeft haar dan pijn gedaan?” Vroeg Carley, wetend dat het niet de man was die naast haar stond, maar de snel genezende kneuzingen op Tiara vertelden grote hoeveelheden kwade bedoelingen.

“De demon met wie ze op de begraafplaats vocht, hij deed dit. Craven heeft haar van hem gered,” antwoordde Nighthawk terwijl hij op de stoel bij het raam ging zitten waar de zon hem kon aanraken. Dit was één van de weinige kamers in het huis waar de ramen niet zwart waren geverfd. Nighthawk probeerde zich te herinneren of hij ooit van het zonlicht had genoten of niet ... hij veronderstelde van wel.

Carley fronste toen hij zijn gezicht naar het raam had gekeerd alsof hij haar en het gesprek had afgewezen. “En Craven zou de demon zijn die bij je was? Zou dat dezelfde man zijn die dit huis omringd heeft met zoveel monsters? Ik denk echt niet dat Tiara het zou goedkeuren.”

Ze stak haar hand uit en legde haar hand op Tiara's, ook al ging het door Tiara's hand heen. “En waarom zou ze ons verlaten ... haar vrienden, om bij een demon te zijn?”

“Zij en Craven zijn bloedverwanten. Je zou Craven haar oom noemen. Maar in Craven's hoofd is het kind van zijn broer hetzelfde als zijn eigen kind. Daarom zal hij haar geen kwaad doen. Ze is hier geen gevangene en ze zal niet gedwongen worden te blijven. Als ze eenmaal genezen is ... en ze besluit te vertrekken, ga ik met haar mee als beschermer.”

“Waarom zou je dat doen?” Vroeg Carley. Het was Craven die verwant was met haar ... niet de Indiaan. “Heeft Craven je opdracht gegeven?”

“Nee, ik ben nu de macht van Craven kwijt”, antwoordde hij zonder zich om te draaien om naar haar te kijken. “Ik ben een Nachtwaker en zij is de enige die mijn ziel naar mij kan terugbrengen.”

Carley's mond viel open ... een Nachtwaker? Dat was een krachtige magie. Ze dacht terug aan de mythen en legenden die ze had bestudeerd en zelfs die oude geschriften hadden zelden over hen gesproken.

Van wat ze zich herinnerde, werd een Nachtwaker gemaakt van een mens die mystieke krachten bezat tijdens hun menselijk leven en vervolgens uit de dood werd opgewekt als een zombie door een krachtige tovenaar. Maar dat was slechts de eerste stap naar een volledig ontwikkelde Nachtwaker.

In tegenstelling tot de meeste zombies, zouden ze hun eigen kracht kunnen gebruiken om hun geest en hun hart te herwinnen. Er werd gezegd dat ze zielloos waren, maar ze herinnerde zich niet welke krachten een Nachtwaker bezat of dat er zelfs een grens was aan wat ze konden doen.

Ze fronste haar wenkbrauwen toen ze zich niet meer kon herinneren dat ze iets gelezen had over een Nachtwaker die hun ziel herwon. Was dat zelfs mogelijk?

“Is jouw ziel niet in het hiernamaals?” Vroeg Carley nieuwsgierig.

“Nee, het is gebonden aan mijn graf,” antwoordde Nighthawk toen hij in de geestenwereld verdween.

Carley zat verstijfd stil. Aan het graf gebonden? Ze huiverde bij de gedachte om onder het stof te worden gehouden in plaats van vrij zoals ze nu was. Ze liet haar blik op de grond zakken en merkte dat Nighthawk misschien was verdwenen, maar dat ze hem nog steeds in de kamer kon voelen.

Terugkijkend op Tiara besloot Carley het onderwerp niet onder druk te zetten door met hem te blijven praten ... en hem de privacy te geven die hij in stilte had gevraagd.

Hoofdstuk 2

Temidden van de chaos van de begraafplaats in Hollywood keek Michael naar de dode Spinnan aan zijn voeten en veegde zijn handen af aan zijn jas.

"Dat was leuk," mompelde hij. Hij keek net op tijd op om te zien hoe Kane het hoofd van een andere demon rukte en over zijn schouder gooide. Michael ging uit de weg van het vliegende hoofd en keek boos naar Kane's rug.

"Vind je dat leuk?" Vroeg Michael. "Ik ben zo ver gekomen zonder vies te worden ... Ik zou het graag zo willen houden."

Kane grijnsde over zijn schouder naar hem. "Je bent snel genoeg om te bewegen als er iets naar je toe vliegt."

Tabatha zuchtte en had genoeg bloed gezien om haar een heel leven mee te gaan. Nu leek het er net op dat de jongens erin speelden. "Als ik geen andere Kane kende, zou ik zweren dat je te veel lol hebt om deze dingen te doden."

"Nou, ik heb het nooit gehoord ..." hij stopte en dacht een moment na om rond te kijken naar de dode demonen en toen weer omhoog naar Tabatha. "Je hebt gelijk, ik heb plezier," zei hij onsympathiek.

"Weet je nog wat je vroeg om een camera?" Vroeg Tabatha verlegen.

Kane liet de onthoofde demon op de grond vallen en liet zijn ogen suggestief over het lichaam van zijn partner zwerven: "Ja ... dat herinner ik me."

"Geen camera," gromde Tabatha en begon weg te lopen.

Michael begon te lachen om de blik van neerslachtigheid op Kane's gezicht vlak voordat de blonde vampier achter zijn maat aan rende.

"Wacht," riep Kane. "Ik neem het terug ... ik heb er helemaal geen plezier in." Hij bleef lang genoeg staan om zijn hand door een Skitter te steken die langs hem heen rende. "Ze zijn vervelend ... zie je?"

Angelica trok een wenkbrauw op en wilde stiekem lachen. Ze onderdrukte de drang en keek gewoon nieuwsgierig naar Syn. "Je zonen zijn ... interessant."

"Ze moeten nog uit hun puberteit groeien", verklaarde Syn met een strak gezicht: "Dat ... en zij hebben hun moeder nodig."

Michael keek naar Syn met een verontwaardigd gezicht toen hij de opmerking hoorde. "Ik ben uit mijn puberteit gegroeid, heel goed zelfs, dank je wel." Met dat gezegd, stampte hij weg als een kind dat een driftbui heeft en tegen zichzelf mompelt. Onderweg schopte Michael het hoofd dat Kane naar hem had gegooid als een voetbal en het vloog in de lucht. Het landde in een rij met bomen gevolgd door een luide kreet.

"Wie gooit in godsnaam demonenkoppen?" Schreeuwde Jason.

Michael bleef even staan en besloot toen niet te blijven hangen. "Ik ga Kane zoeken," legde Michael uit toen hij langs Syn en Angelica liep, in de tegenovergestelde richting van Jason.

"Ik laat mijn zaak rusten," zei Syn samenzweerderig, waardoor Angelica wegkeek om haar geamuseerde glimlach te verbergen.

"Heb je dat gezien?" Schreeuwde Nick's stem achter een crypte. "Ik zag net een vliegende kop voorbij vliegen."

Rond die tijd kwam een Skitter in zicht die probeerde te ontsnappen aan zijn dood. Er was iets grappigs aan het zien van een boogeman met een angstige blik op zijn gezicht.

"Ja Nick, ik heb het gezien," antwoordde Kriss en kwam in zicht.

Nick schoot op de benen van de Skitter met een uitdrukking die grensde aan het sadistische. "Kom op. Laten we kijken of je kunt dansen."

"Nick, stop met spelen met dat verdomde ding," gromde Steven, rolde toen met zijn ogen en besefte dat hij het opnam voor een monster.

Jewel liep naar de Skitter toe en blies zijn hoofd eraf met het jachtgeweer en glimlachte zoetjes naar Nick. "Je danspartner is net overleden."

"Hé hé!" Jankte Nick. "Dat was mijn moord."

"Eigenlijk was het van mij," zei Kriss met zijn armen gekruist over zijn borst. "Bij wie denk je dat het vandaan rende?"

"Te veel jagers en niet genoeg prooi meer," zei Dean toen hij uit de schaduw van een nabijgelegen boom stapte.

"Nick is tenminste van die arm afgekomen," mompelde Steven toen zijn gehele lichaam trilde door de gebeurtenis terwijl hij er nog een 'Eww' aan toevoegde.

Kriss trok een gezicht. "Nooit de arm vermelden ... NOOIT weer."

"Waarom?" Vroeg Jewel die de grap niet snapte.

Nick grijnsde. "Wel, ik ..."

Kriss keerde zich in zijn richting en gromde: "Zeg nog één woord en ik zal je zelf een enkele reis naar St. Peter geven."

Dean grijnsde. "Test hem niet poes ... hij ziet er gek genoeg uit om het te doen."

Kriss keek naar Dean en zijn wenkbrauwen schoten omhoog in zijn haarlijn toen hij zag hoe de onderliggende wens in Dean's ogen scheen. Hij kon het niet helpen ... zijn blik schoot over Dean's lijf en een lichte blos kwam op zijn wangen waardoor hij wegkeek.

Jewel glimlachte, zich bewust van wat de twee mannen dachten. Echter, Steven en Nick hadden er helemaal geen idee van.

De ogen van Dean werden op een aantrekkelijke manier donkerder terwijl hij naar Kriss zijn reactie op hem keek. Achter de andere gevallenen weglopend, sloeg Dean zijn arm om Kriss z'n middel en plaatste zijn lippen in de buurt van zijn gevoelige oor. "Ik denk dat jullie het vanaf hier aankunnen." Hij glimlachte toen Kriss licht huiverde van zijn warme adem die hem raakte.

De drie mensen keken elkaar aan toen de twee gevallenen in de lucht verdwenen.

"Hoe doen ze dat?", Vroeg Steven zachtjes.

"Ik weet het niet," antwoordde Nick, terwijl hij probeerde zijn verstand te ontfoetselen over het feit dat Dean Kriss zo goed vasthield.

Voetstappen vanaf de zijkant maakten dat ze naar voren keken terwijl Quinn en Kat in zicht kwamen vanachter de crypte.

"Nou, dat is bijna iedereen," zei Nick. "Ik ben klaar om de rest van deze rotzooi aan PIT over te laten."

"Alles wat nu ontbreekt is Envy en Devon," zei Steven.

Jewel keek rond, "Ik vraag me af waar ze zijn?"

"De laatste keer dat ik ze zag, waren ze met de broer van Envy en onze favoriete wapenhandelaar. Ik weet zeker dat ze een ritje van hem kunnen krijgen," zei Nick. "Dus als je met mij meerijs, vertrekt deze trein nu."

"Ben je klaar?" Vroeg Quinn aan Kat en pakte haar om haar middel vast. "Ongeveer een uur geleden al," glimlachte Kat naar hem. Ze waren vanavond een geweldig team geweest, maar al deze gevechten hadden haar in de stemming gebracht voor andere dingen.

Steven liet zijn arm over Jewel's schouder glijden en stuurde haar naar de voorkant van de begraafplaats.

Nick rolde met zijn ogen. Hij begon zich een derde wiel te voelen.

Op een ander deel van het kerkhof patrouilleerden de vier mensen in kwestie door de begraafplaats om demonen één voor één eruit te pikken. Trevor had zijn mobiele telefoon aan zijn oor en gaf opdracht aan de mensen die hij in het district had geplant.

"Ja, we hebben een paar blokkades nodig om mensen weg te houden van Hollywood Cemetery. Zorg ervoor dat alle zijstraten afgesloten zijn." Trevor werd even stil terwijl de agent aan de andere kant van de telefoon aan het praten was.

"Stel het zo snel mogelijk in," ging Trevor verder. "Het is nu bijna negen uur ... we hebben het binnen tien tot vijftien minuten nodig. Er verschijnen al toeschouwers, maar gelukkig heb ik mensen gestuurd om ze tegen te houden. Het ding is dat ze geen politie zijn, dus het veroorzaakt enorm veel gedoe. We kunnen niet zomaar iemand laten knoeien met de plaats delict ... als je begrijpt wat ik bedoel ... vandalen en brandstichting ... ongeveer drie dagen Nee, als er iets probeert hier weg te komen, denk ik niet dat het de wegen zal gebruiken."

Trevor wreef met zijn andere hand over zijn slaap. "Kijk, als je iets ziet dat je nog nooit hebt gezien ... schiet het gewoon neer." Hij hing op en zuchtte zwaar. "Ik haat het om alles te moeten spellen."

"Je kunt spellen?" Vroeg Chad met komisch grote ogen.

Devon snoof van het lachen en Envy grijnsde.

"Nee," antwoordde Envy snel en voelde zich een beetje maf. "Maar hij komt dichtbij door woorden te uiten."

"Laat me raden," onderbrak Chad. "Hij spelddt 'de' zoals het klinkt?"

Envy knikte, "Yep, d ... u ... h."

Chad barste bijna in lachen uit toen Trevor naast hem mopperde.

"Kunnen jullie hiermee kappen?" Gromde Trevor.

"Kappen met wat?" Zeiden Envy en Chad gelijktijdig dat een koor van gegiechel tussen broer en zus starte.

Envy lachte naar haar broer en herinnerde zich alle keren dat ze in de problemen kwamen terwijl ze opgroeiden omdat ze niet konden stoppen met giechelen en niet stil waren. Nu ik erover nadenk was het meestal gebeurd toen ze geacht werden te gaan slapen. Ze wierp een blik op Chad. Ja, zijn ogen waren glazig.

Devon besteedde nu niet echt veel aandacht aan het geplaag. Hij had Warren in de verte gezien toen hij een demon molesteerde en tegen de drang om te veranderen vocht zodat hij met hem kon wegrennen.

Envy ving Devon's uitdrukking op en zag het verlangen in de manier waarop zijn ogen van kleur veranderden. Ze volgde zijn blik en zag de jaguar en het drong tot haar door dat het in zijn aard was om te veranderen. Waarschijnlijk bleef hij alleen vanwege haar en dat was niet echt eerlijk voor hem.

"Waarom ga je niet helpen?" Zei ze terwijl ze haar hand uitstreekte en haar handpalm op zijn bovenarm legde. "Ik red me wel."

Devon keek haar aan, "hoe kom je thuis?"

"Ik breng haar naar mijn huis," zei Chad die het idee echt leuk vond. Het appartement had niet meer hetzelfde gevoeld sinds ze was vertrokken. "Ik ben toch klaar om hier weg te komen. Je bij mij stoppen en haar oppikken als je hier klaar bent." Hij voegde er snel aan toe. "En neem je tijd, want we zullen hoe dan ook waarschijnlijk helemaal kapot zijn."

Devon stond op het punt te protesteren, maar keek naar broer en zus, zich voor het eerst realiserend dat ze zo moe waren dat ze bijna high waren. Hij voelde een steek van schuld omdat hij het niet eerder had opgemerkt. Mensen hebben tweemaal zoveel slaap nodig als een shifter deed ... zo niet meer.

"Oké," gaf Devon toe en gaf Envy een slepende kus. "Ik kom langs om je op te halen ... ga slapen."

Envy knikte en zag hoe Devon zijn kleren uitdeed en in zijn jaguar-vorm verschoof. Hij begaf zich bij Warren over het kerkhof en ze verwonderde zich erover hoe sierlijk hij eruitzag in alle vormen.

"Kunnen we nu gaan?" Trevor's stem was donker en hield niet van de manier waarop Envy naar Devon zat te staren.

Envy en Chad knikten beiden instemmend.

"Goed idee," zei Chad. "Ik zou het vreselijk vinden om een doelwit te zijn voor één of andere gelukkige Skitter, alleen maar omdat ik besloot om op het kerkhof te gaan liggen en een dutje te doen. Ik heb de afgelopen dagen niet geslapen."

De drie vertrokken naar de ingang van de begraafplaats en vermoordden onderweg nog een paar Skitters. Toen ze eindelijk de auto van Trevor bereikten, moest Chad stoppen en staarde een moment, niet in staat om de sadistische grijns te beheersen die op zijn gezicht verscheen.

"Waar is je oude auto?" Vroeg Envy terwijl Trevor de nieuwe zwarte schoonheid naderde. "Niet dat deze er niet geweldig uitziet, omdat dat zo is."

Trevor verstarde plotseling en herinnerde zich de extra functie die Ren op de auto had gezet. Oh shit! Hij had de plotselinge drang om zich om te draaien en als een gek te rennen.

"Trevor," zei Evey opgewonden in de gestolen stem van Envy. "Ik ben zo blij dat het goed gaat. Ik heb iedereen die naar de ingang kwam en ging gescand en heb al het grootste deel van je rapport in het PIT-systeem opgeslagen."

Alle kleur verdween uit Trevor's gezicht terwijl hij naar Envy keek en de ongelovige uitdrukking op haar gezicht zag.

"Trevor," Envy imiteerde de bezorgdheid die ze in de stem van de auto had gehoord ... haar stem. "Is er iets dat je zou willen delen met de rest van de klas?"

"Oh, wie is dit?" Vroeg Evey. "Ik heb haar nog nooit gezien en ze staat niet in de PIT-gegevensbank. Zal ik haar toevoegen?"

Als Trevor niet beter wist, zou hij zweren dat Evey's stem net iets te zoet was om oprecht te zijn.

"Evey, dit is mijn zus Envy," introduceerde Chad. "Ze is een mens en geen deel van PIT. Kun je ons een lift naar huis geven?"

De autodeuren openden zich en ze stapten naar binnen met Trevor en Chad voorin en Envy op de achterbank.

"Wanneer heb je leren praten?" Vroeg Envy met een blik op Trevor in de achteruitkijkspiegel. Als blikken konden doden, zou er een dode man rijden.

"Nog maar net," zei Evey met een kort, gevat antwoord ... en voegde er plotseling aan toe: "Durf niet te denken dat je Trevor van me weg kunt nemen."

Chads wenkbrauwen gingen omhoog in zijn haarlijn voordat hij zo hard begon te lachen dat zijn zijden pijn begonnen te doen.

"O, maak je daar maar geen zorgen over." Zei ze met een bijna gemene grijns naar Trevor in de spiegel. "Ik ben niet van plan hem van je af te nemen. Ik denk dat jullie het perfecte paar vormen."

Evey zuchte opgewonden en de deuren van de auto sloegen dicht. "Waar wonen Chad en jij?" Deze keer was de stem vriendelijk.

"Ik zal rijden," zei Trevor, terwijl hij wenste dat de aarde zich zou openen en ermee zou eindigen. "Ga je gang en maak kennis met Envy."

"Ja," zei Envy terwijl Trevor de auto startte. "Vertel me alsjeblieft alles over jou en de leuke dingen die jij en Trevor hebben gedaan."

Chad zat bijna op de vloer van het lachen en stopte niet voordat ze bijna bij zijn appartement waren. Zodra Evey geparkeerd stond, krabbelde Chad de auto uit en snelde het appartement binnen met de wetenschap dat de Envy een paar minuten langer zou duren. Verdomme wangen doen pijn. Wat het nog grappiger maakte, was het kleine feit dat het deze keer niet de schuld van Trevor was.

“Evey,” vroeg Envy liefjes, “vind je het erg als Trevor me naar mijn deur zou brengen? Ik heb vanavond veel te veel monsters gezien om me veilig te voelen ... en het lijkt erop dat mijn grote broer me achter me heeft gelaten.”

Trevor kromp ineen omdat hij wist dat hij er zin in had en Evey hielp de zaken niet. Dit was absoluut niet zijn nacht.

"Dat is een goed idee. Trevor, je zorgt ervoor dat er niets mijn nieuwe vriend gebeurt. Ik zal bezig gaan met het bijwerken van je PIT-rapport voor jou." Het dashboard lichtte op en veranderde in een computerscherm terwijl Evey haar project onderging terwijl ze zachtjes neuriede. Ze had besloten sinds Envy de zus van Chad was en duidelijk met monsters vocht daarom verdiende ze haar eigen bestand toegevoegd aan de PIT databank. In het geheim had ze een foto van het meisje genomen met haar verborgen camera.

Trevor zuchtte en gaf een moment van zelfmedelijden en stapte langzaam uit de auto. Nou, hij had een moment alleen gewild met Envy en nu leek het erop dat hij het zou krijgen. Hij stond helemaal klaar om te proberen de goede kant van dingen te zien, maar de zonnige kant begon er erg zwak uit te zien.

Ze kwamen uiteindelijk bij de deur en Trevor wierp een blik op Evey en zag dat er nu een enorme boom in de voortuin tussen hen stond. Envy koos dat moment om hem aan te kijken en staaarde hem fel aan, terwijl hij erover nadacht tijdens de hele rit. Ze stak haar vinger zo hard in zijn borst dat Trevor dacht dat hij daar zeker een gaatje zou hebben als ze klaar waren.

“Was dat een grapje, want als dat zo was, was het niet erg grappig?” Envy siste met een zwijgende stem zonder te weten hoe gevoelig de microfoon van de verdorde auto was.

"Oh, het is een grap, oké," gromde Trevor terug. "Maar het was bedoeld om me te martelen ... niet jou. Ik was het eerlijk gezegd vergeten totdat we terug bij de auto kwamen." Trevor legde uit dat hij zijn hand door zijn pony streek. "Het spijt me dat je dat moest zien."

Toen zij de oprechtheid in zijn ogen zag en het in zijn stem hoorde, drong de wind recht uit de driftbui van Envy. Hij vertelde de waarheid ... hoopte ze. "Waarom zou iemand je dat aandoen?"

Trevor's blauwachtig-zilveren ogen werden een klein beetje donkerder terwijl hij naar zijn soulmate staaarde. "Omdat iedereen in de wereld weet dat ik van je hou en je mij haat. Ze denken dat het grappig is. Waarom denk je dat Chad de hele rit lachte?"

“Trevor,” Envy voelde haar pijn in de borst samentrekken met zijn woorden. "Dat is niet waar," verbeterde ze zacht. "Ik zou je nooit kunnen haten."

"Ik weet het," hij gaf haar een kleine glimlach, maar het vervaagde snel in een frons. "Ik ben me er heel goed van bewust dat je verliefd bent op ons allebei. Devon weet het ook."

Envy's ogen werden groter en ze deed snel een stap achteruit. Ze schudde nauwelijks haar hoofd en fluisterde: "Waarom zou je dat denken?"

"Wij zijn shifters Envy ... we kunnen het ruiken," drong Trevor aan, deed een stap vooruit en verkleinde de afstand tussen hen. "Vertel me niet dat je me niet wilt als ik het weet. Je houdt net zo veel van me als jij van hem houdt, omdat je twee zielsverwanten hebt." Hij slikte hard nu hij het hardop had gezegd.

Envy bleef zwijgen en keek naar hem met herten-ogen en voelde zich alsof ze in zijn koplampen was gevangen. Ze wist niet hoe ze daarop moest reageren omdat de waarheid was Trevor kon haar nog steeds raken. Ze dwong zichzelf zelfs om haar aantrekkingskracht op hem te negeren, omdat ze Devon had uitgekozen.

"Zeg me dat je niet van me houdt," fluisterde Trevor, dichterbij leunend tot hun lippen elkaar bijna raakten.

Envy was degene die deze keer slikte. Ze wenste zichzelf te ontkennen wat hij zei omdat verborgen gevoelens het niet zouden toestaan. Ze vond het vreselijk om voorgelogen te worden ... daarom was ze bijna niet in staat om het zelf te doen. Ze hield nog steeds van hem ... maar het was verkeerd om op hetzelfde moment verliefd te zijn op twee mannen.

"Ik houd van Devon," ze ademde al die tijd tegen zijn lippen en vervloekte zichzelf omdat ze hem opnieuw pijn had gedaan.

"Slimme zet ... vermijden," zei Trevor na een moment en leunde een beetje achteruit om zijn blik naar de hare te laten gaan. "Omdat als je tegen me liegt, ik het aan jou zal kunnen ruiken."

Envy deed een stap achteruit toen Trevor boven haar uit zweefde en al het andere blokkeerde, ook al was hij weggegaan. Ze reikte achter haar, haar hand dwarrelde rond en probeerde de deurknop te vinden. Ze wilde hier niet aan denken ... het brak alleen haar hart.

Ten slotte vonden haar vingers de knop en ze draaide hem om en deed de deur open. Ze glipte naar binnen en begon de deur te sluiten toen Trevor's hand naar voren schoot en de actie stopte.

"Je weet dat ik gelijk heb," fluisterde Trevor. "Je voelt het ook."

Envy voelde vlinders uitbarsten onderin haar maag en sloot snel de deur in Trevor's gezicht. Ze draaide zich om, deed de deur op slot en drukte haar rug tegen de deur aan, wachtend tot Trevor zijn auto had gestart en vertrok. Om de één of andere reden voelde het alsof hij nog steeds achter haar stond en gewoon wachtte om door de deur te komen en zijn armen om haar heen sloeg.

Trevor legde zijn handpalmen tegen de deurpost en voelde hoe haar aanwezigheid bleef hangen ... tegen de andere kant van het hout leunend. Hij hoorde haar hart door het dichte hout razen en haalde diep adem om zijn zenuwen te kalmeren. Zijn instinct schreeuwde naar hem om door de deur te springen en terug te nemen wat van hem was ... maar hij zou verdoemd zijn voordat hij haar een reden gaf om niet langer van hem te houden.

Hij fronste een ogenblik nadat hij haar niet had horen weggaan van de deur. Dichterbij de barrière tussen hen leunend, legde hij zijn voorhoofd tegen het koude hout en zuchtte.

"Envy," fluisterde hij. "Ik hou van jou."

Op dat moment hoorde hij haar naar haar kamer vluchten.

Jason ging op een stenen bank zitten die voor één van de grotere crypten was geplaatst om even op adem te komen. Hij was de afgelopen drie minuten niets of niemand tegengekomen en dat was een record voor de nacht tot nu toe.

Hij tikte op de ring en hoopte dat het ding op de één of andere manier zou terugkeren. Zijn maag was verward in knopen, niet wetende waar Tiara was en of het wel goed ging met haar. Hij liet zijn hoofd een beetje zakken en beschuldigde zich mentaal dat hij haar niet uit het mausoleum kon krijgen. Wat een beschermer was hij geweest. Ze had zelfs een demon om hulp moeten vragen.

"Misschien wil je achter je kijken," zei een stem plotseling vanuit de stilte in de omgeving.

Jasons ogen keken op en zagen een man met lang donker haar die op korte afstand stond. Hij knipperde met zijn ogen toen wat de man zei ten slotte binnen kwam.

Het haar van zijn nek ging recht op staan en Jason schoot een paar passen naar voren voordat hij honderdtachtig graden draaide om te zien wat er achter hem was. Vier Skitters staarden terug naar hem vanaf slechts een paar passen afstand met hun liploze mond naar achteren getrokken en vertoonde elk van hun scherpe tanden.

"Oh kom op!" Schreeuwde Jason en hij voelde een kleine woedeaanval. Hij was verveeld met het vechten tegen deze dingen. "Hebben jullie idioten het nog niet ontdekt? Als je op een kerkhof woont, moet je dood zijn."

Angelica grijnsde dat ze net op tijd Syn had ingehaald om Jasons driftbui te horen. "Hé Jason, wil je iets leuks zien?" Vroeg ze toen ze naast hem stond en haar handen voor haar ophief. Ze deed haar mond open en begon een spreuk te fluisteren die ze moest laten imploderen. Tot haar ontsteltenis gingen de Skitters plotseling achteruit voordat ze zich omkeerden en de duisternis in vluchtten.

"Netjes," zei Jason terwijl hij dacht dat dat de betovering was geweest.

"Verdomme, als je ermee ophield om ze de stuipen op het lijf te jagen, had ik vannacht misschien een fatsoenlijke moord kunnen plegen." Angelica snauwde toen ze zich omdraaide en Syn achter zich zag. "Je bent net zo afstotend als een demon."

Jason grijnsde toen hij begreep waar ze over tierde. "Zwarte vlag voor demonen," mompelde hij maar sloot snel zijn mond toen Angelica's blik op hem gericht was. "Ik bedoel ... juist. Je hebt gelijk." Als je twijfelt, ga dan altijd akkoord met de vrouwen.

Syn lachte zachtjes. "Ik deed niets anders dan achter je aan lopen, mijn liefste. Ik kan er niets aan doen als de Spinnan me vrezen. Misschien waren het gewoon lafaards. Zullen we gaan op zoek naar dappere monsters?" Hij werd beloond toen Angelica haar ogen rolde en glimlachte. Ze was aardig aan het opwarmen voor hem.

Jason's schouders zakten weg toen hij zich realiseerde dat dit de man was waarvoor hij was gewaarschuwd toen hij vragen begon te stellen over de mooie Angelica. Beslissen dat dat pad hopeloos was, zuchtte hij en richtte zijn aandacht weer op de ring.

"Dit stomme ding is waardeloos ... de verdomde GPS is kapot of zoiets." Hij gromde en probeerde de ring af te doen. Hij trok even, maar besloot te stoppen toen hij voelde dat zijn vinger bij het gewricht knakte. Hij staarde er weer even naar en kantelde zijn hoofd opzij. Misschien was het een goede zaak dat het niet kon loskomen, want als het gebeurde ... zou hij het waarschijnlijk naar de verdomde Skitters hebben gegooid.

"Hoe kan ik Tiara beschermen als ik niet weet waar ze in vredesnaam is?" Mompelde hij tegen de ring. "Dit is niet het moment om een dutje te doen of om hardop te huilen."

"Kan ik dat zien?" Vroeg Angelica terwijl ze haar hand uitstak zodat Jason zijn hand in de hare kon leggen. Ze herkende de ring uit de herinneringen die Zachary met haar had gedeeld en was nieuwsgierig naar de kracht ervan.

Jason kon het niet helpen, terwijl hij Angelica met brede maanogen bekeek. Ze wiegde zachtjes over zijn hand en onderzocht de ring met een kritisch oog. De zachtheid van haar huid was heel rustgevend tegen de zijne ... hoewel hij terugdeinsde toen Syn besloot dat dit een goed moment was om te lachen.

Hij keek op en zag Syn uit zijn ooghoek. Die lach was gewoon een beetje te griezelig geweest. De ontmoeting met Kane gisteravond had hem bang gemaakt, maar deze man ... hij was waarschijnlijk degene die Satan zocht onder zijn bed of in de kast voordat hij klaar was.

Syn keek geduldig toe terwijl Angelica haar andere handpalm ongeveer een centimeter boven de ring hield. Toen hij zag dat ze op haar onderlip beet in concentratie, was voor hem het sein. Hij reikte uit, legde zijn hand op de hare en liet zijn vingers langzaam in de hare glijden. Hij bracht zijn hoofd naar beneden naast het hare en streek zijn wang tegen haar zachte haar terwijl hij met zijn andere hand rond reikte om haar zachtjes tegen zich aan te houden.

Angelica knipperde plotseling met het gevoel waarnaar ze op zoek was geweest. "Dat is vals spelen," fluisterde ze, maar ze zocht vlug in de aura van de ring terwijl ze er zo in opging. Ze voelde twee paden van rechts komen ... één licht en één donker. Uit morbide nieuwsgierigheid begon ze de duistere te volgen om te zien waar het leidde.

"Dat is genoeg," zei Syn zachtjes en trok haar hand weg van de kracht van de ring. "Het is niet alleen gekoppeld aan het meisje, maar ook aan de geest van de demon. We moeten ervoor oppassen hem niet per ongeluk op te roepen."

Angelica slikte en knikte, wetend dat hij gelijk had. Ze had het gevoeld, de kracht van de demon in de ring. Ze liet haar haar naar voren vallen om haar ogen te verbergen terwijl ze naar hun handen staarde die nog steeds met elkaar verbonden waren. Het was tegelijkertijd intiem en seksueel, zo'n eenvoudig gebaar dat haar gedachten deed wankelen.

"Leeft hij nog?" Jason knarste met zijn tanden en hield zijn hand weg van zichzelf terwijl hij zich een demon voorstelde. Als wat Nile over Deth gezegd had waar was, dan was dat één demon die

hij echt niet zomaar uit de ring wilde laten springen als een geest. "Alsof ik echt een andere reden nodig had om van dit ding af te willen."

"Het meisje is bewusteloos," vertelde Syn hem, maar hij kneep zijn ogen samen en hield niet van de uitstraling van de ring. Hij had de demon voelen draaien om naar hem te kijken, maar sneed de link voordat zijn beeld stabiel was. Als dat schepsel terugkeerde naar de aarde, kon hij niet zeggen welke duisternis hij met zich mee zou nemen.

"Bewusteloos? Dat is nog meer een reden om haar te vinden," zei Jason, zijn angst voor de ring vergetend. "Er valt niet te zeggen hoeveel moeite ze zou kunnen doen. Met haar vermist en Zachary die niet meetelt ..."

"Niet meetelt? Waar heb je het over?" Vroeg Angelica terwijl haar humeur spartelde waardoor ze haar hand uit Syn's hand rukte.

"Ik dacht dat je het wist," fronste Jason, "ik dacht dat iedereen in het team inmiddels wist."

"Wat weet je?" Vroeg Angelica gefrustreerd.

"Zachary ging uit zijn dak toen die demon wegliep met Tiara en hij het hoofdnest opblies waar al deze dingen vandaan kwamen. De demon die ze allemaal fokte, ging ermee in vlammen op. Zachary viel flauw in het vuur vlak na de ontploffing."

Jason zag de schok op haar gezicht en vervolgde snel. "Het is goed, Ren heeft hem daar weggehaald en is verdwenen ... we hebben hem sindsdien niet meer gezien. Storm zou waarschijnlijk weten waar ze naartoe gingen, omdat hij daar was toen het gebeurde."

"En Tiara werd gekidnapt door een demon?" Angelica voelde haar hart sneller kloppen. Geen wonder dat Zachary uit zijn dak is gegaan.

"Niet precies," hield Jason zich vast. "Het is moeilijk uit te leggen. Het punt is dat ze flauwgevallen was toen ze wegging met de andere demon en totdat dit ding weer begint te werken, ik weet niet eens of ze oké is, laat staan waar ik moet beginnen te kijken. "Hij sloeg op de ring met zijn andere hand in frustratie om te proberen het op te starten.

Zonder iets te zeggen vertrok Angelica naar de ingang van het kerkhof terwijl ze zich mentaal schopte voor haar egoïsme. Ze was zo druk geweest met Syn en de monsters dat ze er niet was geweest om naar Zachary om te kijken ... de enige keer dat hij haar nodig had.

Haar blik vervaagde van tranen en ze joeg kwaad naar hen alleen maar om recht tegen een bakstenen muur in te rennen genaamd Syn. Zijn armen gingen om haar heen om haar te kalmeren, maar voordat ze zichzelf kon stoppen, begon ze tegen hem te vechten. Ze sloeg met haar kleine vuisten op zijn borst, wetende dat het geen goed zou doen, maar haar eerste instinct was het verwijderen van alles wat haar in de weg had gestaan om haar beste vriend te vinden.

"Laat me los," siste Angelica, kwader op zichzelf dan op hem. Daarom wilde ze niemand dichtbij laten komen. Ze had Zachary's vriendschap gekozen omdat hij sterk was en haar geen reden zou geven om te huilen. Als hij was flauwgevallen in zijn eigen vuur ... dan was er iets vreselijk mis met hem.

Syn sloot zijn handen om haar pols en trok haar met een grom tegen zijn lichaam aan, "ik zal je nog iets laten zien dat we samen kunnen doen." Hij sneed zijn lippen tegen de hare in een poging om de jalouse honger die hij had gevoeld te verminderen die in hem opsteeg.

Angelica haperde en haar ogen gingen wijd open zodra zijn lippen op de hare neerstreken. Ze voelde haar knieën verzwakken toen Syn langzaam haar onderlip tussen de zijne opzoog. De beweging was zo langzaam en seksueel dat haar dijnen bijna in vlammen opgingen. De drang om hem terug te kussen raakte haar hard.

Voordat ze kon toegeven aan de groeiende behoefte, beëindigde hij de kus en ze merkte dat ze opnieuw in zijn donkere, amethyst ogen staarde. In haar half verdoofde staat, duurde het even voor ze beseftte dat er nu een muur achter hem was en de bries die ze had gevoeld niet langer haar huid streelde.

Syn wachtte op zijn maat om bij te komen van de aanraking van extase die hij haar net had gegeven voordat hij haar pols losliet. Hij had haar niet hoeven kussen om de teleportatie uit te voeren, maar als ze dacht dat hij het deed ... zou hij het misverstand niet rechtzetten.

Angelica zwaaide verwonderd om zich heen in het kantoor van Storm. Haar ogen keken snel door de kamer voordat ze Zachary zagen. Hij bevond zich in een doorschijnende barrière ... op een bed van zijn eigen vlammen gelegen, net zoals Jason had beschreven. Een zachte snik zorgde ervoor dat ze hem in zo'n toestand zag.

Haar passen waren traag toen ze de barrière om hem heen naderde. Ze had nog nooit zulke donkere vlammen van hem zien komen en wist dat het geen goed teken kon zijn.

"Wat is er aan de hand?" Fluisterde ze, zich afvragend of Zachary haar kon horen.

Ze legde haar handen op de afscheiding en keek naar een rivier met wat er als sprankelend water tussen haar vingers snelde en verdween voordat ze op de grond viel. Het schild draaide een elektrisch blauw om haar handen en ze drukte erop ... en testte zijn kracht.

"Zachary, open je ogen. Alsjeblieft ... gewoon om me te laten weten dat alles goed met je gaat." Angelica voelde dat haar hoop afnam bij elke seconde dat hij niet reageerde.

Zijn blonde haar fladderde rond zijn gezicht en zijn lichaam zwaaide amper zachtjes in de vlammen en liet haar weten dat het was wat hem boven de grond liet zweven. Wat haar het meest angst aanjoeg was zijn complete stilte ... ze kon niet eens voelen of hij ademde.

"Is het een spreuk Zachary? Heeft iemand je dit aangedaan? Ik kom eraan ... hou gewoon vol. "Ze sloot haar ogen en begon mentaal aan de barrière te plukken. Ze zou dit kunnen doen ... ze zou dit doen ... voor Zachary.

Syn was stil gebleven, gaf haar privacy met haar vriend, maar hij kon haar hartzeer niet nog een moment langer aanzien. Hij ging achter haar staan, legde zijn handpalmen tegen het schild boven de hare ... en versterkte het eerder dan haar te helpen het naar beneden te brengen.

"Waarom? Waarom stop je me?" Vroeg Angelica, niet begrijpend.

"Omdat, ik denk niet dat je vriend Zachary heel blij zal zijn als hij wakker wordt en ontdekt dat hij je heeft geschaad met zijn feniksvuur. Hij sterft niet ... hij doet zichzelf herleven. En van de blikken ervan, gaat hij al zijn kracht met zich meebrengen wanneer hij ontwaakt."

Angelica keerde de barrière de rug toe omdat ze het griezelige beeld van Zachary niet wilde zien branden. Ze wilde zich veilig voelen, sloeg haar armen om Syn's middel en verborg haar gezicht tegen zijn warme borst.

Syn sloeg zijn armen om haar heen en gaf haar de troost die ze stilletjes zocht. Hij staaarde naar Zachary en vroeg zich stilletjes af wat haar in dit leven zou zijn overkomen als hij haar niet had gevonden. Zou haar vriendschap met Zachary zijn uitgegroeid tot iets intiemers?

Hij trok zijn armen om haar heen, begroef zijn gezicht in haar donkere haar en besloot er niet langer bij stil te staan. Ze hield heel veel van de feniks en daarvoor was hij op zijn minst dankbaar ... maar het was tijd voor zijn vriendin om zich te herinneren wat ware liefde werkelijk was.

Hoofdstuk 3

Damon sloeg zijn armen over zijn borst en leunde achterover tegen de materiaalschuur die de verzorgers van de begraafplaats gebruikten. Dit gebied ontbrak aan jagers omdat het zich in de uiterste hoek van het enorme kerkhof bevond en tamelijk afgelegen was. Het leek ook een toevluchtsoord te zijn voor veel Spinnan die zo lang hadden overleefd, bijna alsof ze zich probeerden te hergroeperen en zich te verbergen.

Hij had beloofd om Alicia te laten oefenen met vechten en al met al ... dit was een uitstekende plek voor haar om het te doen ... zolang hij daar was als scheidsrechter. Deze Spinnan waren zwak in vergelijking met de meeste dingen die nu door de stad renden, maar hij stond Alicia toch toe om er één tegelijk te bestrijden.

Elke keer dat een dappere Spinnan zou proberen haar te pakken, verbrijzelde hij ze voordat ze dichtbij genoeg kwamen om haar af te leiden van degene met wie ze aan het vechten was. Het vernietigen van de monsters die bij Alicia kwamen gaf hem een gevoel van voldoening en Damon genoot er zelf van. Ze was niet slecht ... voor een beginner.

Hij had ook een drastische daling van de wezens sinds de explosie een paar uur geleden opgemerkt en concludeerde dat iemand het nest had gevonden en vernietigd. Persoonlijk zou hij het niet erg vinden om een blik te werpen op de demon die deze griezelige beestjes had voortgebracht, maar hij haalde zijn schouders op. Het was waarschijnlijk net zo lelijk als deze dingen waren.

Hij hoorde voetstappen en het geluid van stemmen die uit de boomgrens kwamen langs de korte heuvel waarop hij stond, Damon stapte de hoek om en ging op onderzoek uit. Deze rand van het kerkhof was bezaaid met hoge, statige dennen die het scheidde van een buitenwijk.

Omdat hij zo dicht bij huizen stond, was Damon nieuwsgierig waarom niemand 's nachts iets had gehoord en het kwam onderzoeken. Er waren een paar keer dat hij dacht dat hij de glans van een barrière rondom het pand had gezien, maar het als onderdeel van zijn verbeelding had afgedaan. Als er een barrière was opgezet, waren de demon-jagers misschien niet zo nutteloos als hij had aangenomen.

Hij was bijna bij de boomgrens toen twee mannen eruit kwamen, maar ze stopten toen ze hem zagen. Toen hij de witte contouren van een constructie door de bomen zag, vatte hij samen dat het hoofdgebouw van het onderhoud waarschijnlijk aan de andere kant van de bomen lag en dat deze mannen net waren komen opdagen voor hun werk.

Deze jongens konden geen van de hoofdwegen hebben gebruikt om er te komen ... ze waren geblokkeerd. Voeg daarbij het feit dat Damon geen van de naderende automotoren had gehoord dus de mannen woonden op loopafstand van deze begraafplaats.

"Goedemorgen," zei Damon, de afstand tussen hen verkleinde zodat hij ze onder zijn slavernij kon zetten.

De twee mannen fronsten naar hem. Er waren de afgelopen dagen veel vreemde dingen gaande op het kerkhof en het maakte ze achterdochtig voor iemand die op problemen leek ... en de man die erop liep paste bij die beschrijving.

Degene met een witte tanktop onder zijn losgeknoopte uniformhemd sprak op een gezaghebbende manier. "Kunnen we je helpen? Bezoekers horen niet in de buurt van de apparatuur rond te hangen."

Damon knikte en richtte zijn trillende, amethyst kleurige ogen op hen, bijna grijnzend toen hun gezichtsuitdrukkingen zachter werden. "Eigenlijk ben ik hier om je te helpen door je te laten weten dat je je werk voor vandaag al hebt voltooid. Je werkgever zei om terug te gaan naar de onderhoudsloods en te ontspannen tot je dienst voorbij is. Je herinnert je niet dat je me zag en als iemand het vraagt ... heb je de hele dag hard gewerkt."

De tweede arbeider met zijn uniform overhemd dichtgeknoopt en er professioneler uitzag keek naar zijn collega. "Het is tijd om die tv uit te proberen die je in de schuur hebt aangesloten."

"Ja, laten we Jerry Springer gaan kijken," zei werknemer nummer twee in trance.

Damon grijnsde en wachtte tot ze helemaal uit het zicht waren. Toen de mensen eenmaal verdwenen waren, draaide hij zich om en begon de heuvel weer op te lopen toen hij zag dat er een indrukwekkende berg aarde in de lucht vloog. Toen hij terugkwam op de top van de heuvel om de voortgang van Alicia te controleren, verdonkerde hij zijn gezichtsuitdrukking.

Ze vocht nu niet één ... maar drie Skitters tegelijk en het leek erop dat ze er moeite mee had. Een diep gegrom ratelde in zijn borst toen één van hen Alicia op de grond sloeg met een bot brekend geluid.

Alicia lag daar te staren vanwaar ze was gegooid. Alles ging goed tot Spinnan nummer twee en drie besloten om op te komen en een team te vormen. Damon had haar geholpen en toen de andere twee direct iets overkwam, had ze om hem heen gekeken.

Ze zag hem nergens, ze had tegelijkertijd een beetje geluk en frustratie gevoeld. Geluk omdat ze dacht dat hij het haar toestond om het uit te vechten ... en frustratie dat hij er niet was om getuige te zijn van haar gevecht met alle drie ezels. Ze tilde haar hoofd van de grond en stond op het punt zichzelf omhoog te duwen toen de Spinnan plotseling bevroor. Ze stonden daar een seconde voordat ze abrupt verpletterden als glas.

Alicia bedekte haar gezicht met haar armen om te voorkomen dat ze door het puin werd geraakt. Gelukkig werden alle stukjes en beetjes naar buiten en van haar weggeblazen. Toen ze haar armen liet zakken, merkte ze Damon op, gehurkt en net zo kwaad als altijd. Ze kromp ineem toen hij plotseling zijn hand uitstak om haar te helpen.

"Verdomme Damon, ik had ze kunnen pakken als je me een kans had gegeven," zei ze terwijl ze zijn hand vasthield.

Damon trok haar voorzichtig overeind en ze vloog tegen zijn borst. Alicia stond op het punt te protesteren toen ze de strakheid van zijn kaak en de hardheid in zijn amethyst kleurige ogen zag. Haar humeur verdween toen ze zich realiseerde dat ze hem onbedoeld bang had gemaakt.

"De regel is één monster tegelijk," gromde Damon, zich opmakend voor een argument dat hij van plan was te winnen. Hij was verrast toen Alicia haar hand achter zijn hoofd wikkeldde en haar vingers door zijn haar liet gaan voordat zij hem naar beneden trok voor een waanzinnige kus.

Toen ze eindelijk van elkaar weggingen, gromde Damon weer en duwde Alicia terug tegen de zijkant van de schuur waar hij eerder tegen had geleund. Het grommen zou voor de meesten dreigend klinken, maar voor Alicia was het sexy als de hel.

"Dat mag je niet doen," instrueerde Damon zachtjes.

Alicia keek naar hem op met schijnbare onschuld in haar ogen. "Niet toegestaan om wat te doen?"

Damon streek met zijn wang tegen de hare, zijn lippen raakten nauwelijks haar huid voordat ze in de buurt van de huid van haar oor zweefden. "Je mag me niet afleiden."

"Oh," fluisterde Alicia verleidelijk. "Je bedoelt zo?"

Ze stond op haar tenen en kustte hem opnieuw, deze keer kronkelden hun tongen nauw met elkaar. Toen Damon zijn dij tussen de hare duwde, spreidde ze haar benen en drukte ze zich naar beneden. Ze hield van dit gevoel, ze begon heen en weer te wiegen. Haar ogen sloegen dicht toen Damon zijn been optilde en haar voeten de grond verlieten.

"Dit is de eerste keer," hijgde Alicia toen hun monden gescheiden waren.

Damon grijnsde, "je begon ermee." Zijn glimlach verdween en zijn ogen verduisterd tot een diep amethyst. "Nu ga ik het beëindigen."

Alicia kon niet anders dan jammeren en sloeg haar benen om zijn middel, wreef tegen de erectie die ze achter de rits van Damon kon voelen groeien.

Damon drukte haar ruw tegen de schuurmuur en scheurde onbeschaamd haar shirt open. Zijn handen vonden haar borsten, prikkelend verhardden de pieken onder het kant voor het losmaken van haar spijkerbroek.

Alicia liet haar benen zakken en liet Damon haar spijkerbroek langzaam naar beneden duwen. Ze stapte uit de spijkerbroek rond haar enkels en tilde haar benen weer op. Damon grijnsde terwijl hij zijn rits openmaakte en zijn erectie vrijheid schonk.

Zijn posities verschuivend, ademde hij hard uit toen hij zijn heupen omhoogduwde, terwijl hij Alicia op zijn erectie bracht. Alicia schreeuwde het uit en haar hoofd rustte op de betonnen muur achter haar. Damon rolde zijn heupen in een straffend tempo en zorgde ervoor dat ze volledig begreep wat het betekende om hem af te leiden.

Alicia opende haar ogen en greep Damon bij de schouders en trok hem dicht naar zich toe. Zijn hoofd ging naar beneden en hij zoog een tepel diep in zijn mond. Alicia hapte naar de sensaties en boog zich tegen hem aan. Hoe hard hij ook tegen haar aan reed, het voelde alsof haar lichaam stuiptrekkend was bij elke stoot.

Een geluid achter Damon deed haar opkijken en haar ogen vernauwden toen ze een Skitter achter hen zag komen aanrennen. Blijkbaar dacht de demon dat ze kwetsbaar waren en probeerde van de situatie gebruik te maken.

"Skitter om twaalf uur," fluisterde Alicia ademloos.

Ze zag hoe het beest door Damon's kracht verbrijzelde en kreunde hard toen hij harder begon te duwen. Hij was als een bezeten man ... hard, snel, grenzend aan pijn en ze vond het geweldig.

"Aan de rechterkant," waarschuwde Alicia.

Een andere Skitter ontmoette zijn maker en Damon hief zijn hoofd van haar borsten. Hij pakte haar polsen in zijn handen, drukte ze tegen de muur achter haar en ontblootte zijn scherpe hoektanden.

"Kom voor me," gromde hij toen Alicia's zachte wanden om hem heen begonnen te buigen in hetzelfde ritme dat hij tegen haar aan stootte.

Alicia negeerde zijn vraag en draaide haar hoofd naar de zijkant om hem niet in de ogen te kijken. Ze probeerde zo lang mogelijk vast te houden, want ondanks wat andere mensen zouden denken ... was liefde bedrijven op een kerkhof heter dan de hel. Het feit dat ze op elk moment door iemand konden worden gepakt, maakte het allemaal nog beter.

"Doe het," mompelde Damon venijnig tegen haar oor.

Hij hield nauwelijks vast aan een draad, maar, net als zij, wilde hij dat het lang zou duren en dat ze op hetzelfde moment klaar zou komen. Ze waren allebei zo opgewonden door het idee om betrap te worden en demonen te doden terwijl ze dat deden, dat geen van hen in staat was om veel langer door te gaan.

Alicia schreeuwde het uit en gaf uiteindelijk toe ... ze richtte haar blik weer op Damons verhitte gezicht. De spiraal in haar buik was zo strak gewikkeld dat ze zeker wist dat die zou breken. Meer beweging van achter Damon deed haar over zijn schouder kijken en ze hapte naar adem.

"Achter je," fluisterde ze zwak.

Damon grijnsde en strekte zijn kracht uit naar de aanvallende Skitter. Op hetzelfde moment dat het verbrijzelde, trok Alicia's lichaam zich als een bankschroef om hem heen vast en schreeuwde naar de hemel boven hen. Damon volgde een paar zware stoten later, vervulde haar met zijn zaad ... en nam nogmaals bezit van haar lichaam en geest.

Ze bleven tegen elkaar gedrukt, zwaar ademend terwijl hun hartslagen het verdragingsproces begonnen. Damon was zo trots op zijn kleine hellekat, ze was net zo uitzinnig als het ging om seks zoals hij was ... en dat maakte het zo verdomd heet.

Uiteindelijk trok Damon een beetje terug en glimlachte zacht. Beiden kreunden toen hij zich van haar verwijderde en haar benen van zijn middel liet vallen. Hij bekeek haar van top tot teen en moest toegeven dat ze een sexy indruk achterliet.

Haar shirt was van voren gescheurd met de kanten cups van haar bh naar beneden gedrukt om haar blote borsten bloot te stellen aan het ochtendzonlicht. Het was de eerste keer dat hij zich realiseerde dat ze geen slipje droeg ... en dat die niet verward in haar spijkerbroek zat die nog steeds op de grond lag.

“Hoe verklaren we het shirt?” Vroeg Alicia toen ze naar zichzelf keek. “Doen we niet,” antwoordde Damon met een grijns.

Warren en Devon cirkelden rond de Skitter die hun pad kruisten. Hij siste vinnig naar hen en likte zijn lange klauwen. Met een gedeeld uiterlijk vielen beide jaguars aan. Devon slaagde erin om één van de armen tussen zijn tanden te grijpen, terwijl Warren in staat was een achterpoot te pakken. De Skitter begon te schreeuwen toen ze in tegengestelde richting begonnen te trekken.

Met meer kracht achter zich, rukte Devon abrupt zijn hoofd naar links. De arm werd slap en Devon trok zich terug met de uiteengereten arm in zijn mond. Warren liet het been zakken en deed een paar passen achteruit toen Devon opsprong en zijn tanden in de nek van de demon liet zakken.

Warren ging zitten en begon zichzelf schoon te maken toen hij het onmiskenbare geluid van een andere Skitter net achter een groep bomen hoorde. Terugkijkend naar de Skitter waar Devon klaar mee was, besloot hij dat alles in goede handen was en ging verder met onderzoeken.

Devon zag Warren uit zijn ooghoeken en vermoordde de Skitter snel voordat hij van zijn rug sprong. Devon liet zijn hoofd zakken en schudde zichzelf en draaide zich om in de richting waarin Warren was vertrokken. Ze hadden een teamverband gehad sinds ze met elkaar in contact waren gekomen en Devon vond het fantastisch.

Hij was een paar meter verder gegaan toen een andere Skitter uit een boom vlak voor hem neerviel. Een diep grommen brak uit zijn keel en hij hurkte dicht bij de grond en bereidde zijn aanval voor. Zijn katachtige ogen vernauwden zich toen hij merkte dat deze er erg geïrriteerd uitzag.

Ze staarden elkaar aan met woedende ogen voordat de Skitter alles nadeed van wat de jaguar aan het doen was. Devon gromde en sprong naar de demon, met de bedoeling hem snel te doden. De Skitter sprong op hetzelfde moment en de twee botsten in de lucht.

De klauwen van Devon haalden uit naar de Skitter maar misten, maar de aanval van de Skitter kwam recht op zijn hoofd en was dodelijk. De Skitter landde ongedeerd op handen en voeten terwijl het bewusteloze lichaam van Devon landde met een dreun ... hij sloeg hem knock out.

De Skitter siste overwinnend en liep naar de jaguar toe en pakte één van zijn achterpoten met een lange, klauwde hand. Hij sleept de enorme kat over het kerkhof erachter in de tegenovergestelde richting waar hij zijn partner was kwijtgeraakt, de Skitter naderde een kleine crypte. De Skitter deed de deur open en gooide de jaguar naar binnen en staarde voor een moment naar het dier.

Zijn hoofd schuin in een vreemde hoek alsof het de beste manier was om zijn prooi te doden ... in plaats daarvan werd het eenvoudigweg teruggetrokken uit de crypte. Het schepsel keerde even later terug met twee van zijn overleden broeders door het vochtige gras. Hij liet ze naast de bewusteloze jaguar vallen, liep terug uit de crypte en sloot de deur, vergrendelend met het loshangende grendelslot.

Zonder om te kijken liep de Skitter op topsnelheid over de begraafplaats en verreed de demonjagers verspreid over het terrein. Op weg naar een zijweg, stopte het en leek diep te ademen voordat zijn lichaam begon te veranderen.

Binnen een paar seconden was de Skitter verdwenen en op zijn plaats stond Trevor.

Rollend met zijn nek en schouders voordat hij naar beneden dook om de kleren op te pakken die hij had weggegooid, stapte Trevor kalm in Evey's gezichtsveld. Hij liep terug naar het kerkhof en parkeerde haar daar voordat hij het kerkhof weer betrad en zei dat hij de voortgang van het gevecht aan het controleren was.

Toen hij eenmaal uit het zicht van zijn auto was, veranderde hij in één van de Skitters en zette zijn plan in actie. Nu hoefde hij alleen maar aan te kleden en zijn zelfbenoemde missie af te maken.

Trevor kamde met zijn vingers ongemakkelijk door zijn haar ... hij vond het niet leuk wat hij zojuist had gedaan, maar liet nog steeds de kleine glimlach op zijn gezicht ontstaan. Toen Evey de

bestuurdersdeur voor hem opende, sloot hij de afstand tussen hen. Trevor zweeg even toen hij een vossengeluid van haar hoorde.

Hij keek naar zijn naakte lichaam en vroeg zich af wat Ren dacht toen hij Evey zo'n menselijke persoonlijkheid gaf. Het was maar goed dat de auto geen idee had wat hij zojuist had gedaan ... anders was hij in een wereld vol ellende geweest.

“Wat een prachtig exemplaar,” plaagde Evey's stem.

"Hoor eens," gromde Trevor en kleepte zich snel aan. Hij liet zich achter het stuur glijden, wetend dat het maar een paar uur zou duren voordat Devon wakker werd. Dit zou snel moeten zijn als hij ermee weg wilde komen.

Trevor zweeg terwijl hij Evey naar een andere afgelegen plek reed en de auto afsloot. Hij bleef daar een paar minuten zitten met zijn ogen dicht en vroeg zich af of hij het juiste deed.

"Is alles in orde Trevor?" Vroeg Evey zachtjes.

“Het gaat goed, Evey,” zei Trevor. "Ik wil dat je iets heel belangrijks voor me doet. Ik heb een geheime missie die ik moet afmaken. Niemand anders in PIT is hiervan op de hoogte ... het is haar topgeheim." Hij kromp ineem in van wat hij op het punt stond te zeggen, "Storm wil niet dat er rapporten over worden ingediend en je kunt niets tegen iemand zeggen."

Evey was even stil: "Hoe lang blijf je?" Vroeg ze.

“Maar een paar uur,” antwoordde Trevor. "Het zal niet te lang duren."

“Pas op,” zei Evey toen de dashboardlichten donker werden.

Trevor stapte uit en begon op straat te lopen. Toen hij Evey niet meer kon zien, ging hij nog een keer veranderen ... deze keer als Devon Santos en jogde de rest van de weg naar Chad's huis. Toen hij het huis binnenliep met de reservesleutel die Envy vergeten was terug te nemen, maakte hij zijn weg door het stille appartement.

Hij wist dat Chad zou slapen en omzeilde de kamer van zijn vriend naar de gesloten slaapkamerdeur van Envy. Hij duwde hem open en liep naar binnen en staarde naar de slaapvorm van Envy. Zijn wenkbrauwen fronsen in een trieste uitdrukking toen hij de geur van zout opving in de kamer. Hij voelde zich slecht omdat hij haar aan het huilen had gemaakt, maar hij behandelde zijn jaloezie op de best mogelijke manier.

Terug op het kerkhof ... er was een kort moment geweest waarop hij eraan dacht om Devon te vermoorden. Als Devon weg was, zou Envy zich met haar verdriet tot hem hebben gewend? Hij had de verleidelijke gedachte uit zijn hoofd geforceerd. Het verbaasde hem hoe snel de kwade verleiding in de eerste plaats was verschenen.

Hij zou Envy nooit zo kunnen kwetsen en het maakte hem bang dat hij het zelfs maar op afstand had overwogen. Trouwens ... haar zien rouwen, om een andere man zou net zo slecht zijn als het zien hoe ze van een andere man houdt. En hoezeer het ook hem heeft gedood, Trevor wist dat Envy van hen beiden hield. Hij had een paar uur geleden nog niet gelogen toen hij dat vervelende feitje aan haar had verteld.

Rustig bewegend trok Trevor zijn kleren langzaam uit en kroop in bed achter Envy. Als dit was wat er nodig was om een paar momenten alleen met haar te zijn ... dan maakte het hem niet uit wie ze dacht dat hij was. Hij was het eens met het concept dat er geen regels waren als het ging om liefde of oorlog ... en nu voelde hij zich alsof hij in het midden van beide was.

Envy voelde dat de matras achter haar naar beneden zakte en draaide zich onmiddellijk naar Devon toe, omhelsde hem erg strak en verborg haar gezicht tegen zijn borst. Haar gedachten waren het afgelopen uur volgestouwd met gedachten aan Trevor en ze voelde zich erg schuldig.

Nu ze PIT in actie had gezien, besepte ze dat Trevor geheimen voor haar had achtergehouden omdat hij geen keus had. Ze was zo harteloos geweest om met hem te breken over iets dat hij niet kon beheersen ... zelfs hem ten onrechte veroordeeld. Hoe kon ze zo gemeen zijn geweest?

Zijn liefdesverdriet was nu haar schuld en ze zou hem er niet voor straffen. Als het al iets was, moest ze proberen opnieuw zijn vriend te worden en misschien zou zijn hart herstellen. Ze wreef met haar hoofd tegen de hand van Devon, waarmee hij haar teder streekte.

"Je bent terug," fluisterde ze, terwijl ze wenste dat de zwaarte in haar borst zou verzachten.

"Wat is er mis Envy?" Vroeg hij zachtjes.

"Niets," Envy loog en liet haar greep op Devon los zodat ze zich terug kon trekken en naar hem kon glimlachen.

"Waarom ben je dan aan het huilen geweest?" Hij keek toe hoe Envy hem in verwarring aankeek. Voordat ze de kans kreeg om het te ontkennen, herinnerde hij haar eraan. "Ik kan het zout van je tranen ruiken. Je kunt je gevoelens niet voor me verbergen." Hij moest weten of ze later Devon op hem zou afsturen om wat er was gebeurd toen hij haar hierheen had gebracht.

Envy's ogen werden groter. Dat was hetzelfde wat Trevor tegen haar had gezegd. Wisten ze allebei hoe ze zich voelde? De wetenschap dat ze haar allebei zo goed konden lezen, liet haar een beetje bloot.

Hij voelde dat ze gespannen was, maar voordat hij de uitdrukking op haar gezicht kon opvangen, drukte ze haar wang weer tegen zijn borst. "Heeft Trevor iets gezegd of gedaan om je van streek te maken op weg hierheen? Want als hij dat deed, zweer ik ... "

Envy duwde zich snel weg en keek bijna boos naar Devon op. "Nee, je hebt me beloofd dat je Trevor nooit pijn zou doen." Haar hart bonsde in haar borst en wilde ze nooit meer zien vechten. Als één van hen gewond zou raken ... zou ze de andere haten, ongeacht welke het was. Dat wist ze nu.

Trevor stopte bijna met ademen terwijl hij naar haar keek om hem te verdedigen. Ze had Devon laten beloven om hem nooit pijn te doen ... en Devon was het eens geworden om dezelfde reden dat hij Devon vanavond niet had gedood.

"Wat de tranen betreft," liet Envy haar stem zakken en kreeg weer grip op haar hooggespannen emoties. "Ik had een droom dat één van die monsters op het kerkhof je had en ik huilde toen ik wakker werd." Nou ... dat was ook de waarheid.

"Het was maar een droom," fluisterde hij en omhelsde haar. Trevor kneep zijn ogen dicht en vroeg zich af of de link die zij met hem en Devon had gedeeld de zeer nauwkeurige droom had veroorzaakt. Omdat hij er niet over wilde nadenken rolde hij Envy naar haar rug en keek haar aan voordat hij langzaam zijn lippen naar de hare liet zakken.

Envy kreunde zacht en boog haar rug, terwijl ze haar borsten tegen zijn borst duwde. Ze sloeg haar armen om zijn nek, alleen zodat hij haar polsen kon vastpakken en voorzichtig in het matras kon duwen.

Hun monden openden en Envy hield haar hoofd achterover toen de lippen van Devon een lang, martelend spoor trokken langs haar nek en over haar sleutelbeen. Glimlachend in de sensatie, scheidde ze haar benen en wikkelde ze om zijn middel om hem dichterbij te trekken totdat ze de kracht van Devon in haar kon voelen drukken.

Trevor stopte en keek haar aan, zweefde daar slechts een moment voordat hij vooruitduwde. Het kon hem niet schelen hoe hij eruitzag ... dit was zijn lichaam en dit was precies waar hij wilde zijn. Hij zweefde boven haar en bedreef de liefde met haar als een gedreven man die verdwaald was geraakt in zijn eigen waanzin.

Envy beet op haar onderlip om te voorkomen dat ze het uitschreeuwde en haar broer wakker maakte. Ze greep Devon vast en probeerde zijn ritme te evenaren, maar hij ontdekte al snel dat ze hem op geen enkele manier kon bijhouden vanavond. Het was alles wat ze kon doen alleen maar om vol te houden terwijl hij haar zo vaak liet komen dat het haar high maakte.

Trevor eiste snel haar lippen op toen ze vergat dat ze niet alleen in huis waren, maar hij zou haar nog geen kans geven om haar gevoeligheden te herwinnen. Hij hield zijn eigen controle strak in de hand en gaf niet toe aan dezelfde hoogte tot meer dan een uur verstreken was.

Hij stond zichzelf toe om haar een paar minuten te zien slapen voordat hij een zachte kus op haar lippen gaf en van het bed wegglipte.

Warren begon zich zorgen te maken. Hij had het afgelopen uur de geur van Devon gezocht op de begraafplaats. Toen hij eerder zijn broer verliet, dacht hij dat Devon vlak achter hem zou zijn en klaar om te vechten. Warren had nog drie Skitters gedood voordat hij zich volledig realiseerde dat Devon nog steeds niet te zien was.

Hij had zelfs een doordringende kattenkreet uitgezonden, eigenlijk de versie van de jaguar om bij elkaar in te checken. Er was geen antwoord. Hij ging naar de laatste plaats waar hij Devon had gezien en vond de tekenen van het gevecht, maar geen Skitter en geen spoor van Devon. Het kostte hem nog een paar minuten, maar toen hij eindelijk de geur van Devon ontdekte. Het leidde hem naar een oude crypte.

Hij naderde het gebouw voorzichtig en snuffelde aan de rand voordat hij aan de gesloten deur klauwde. Hij gromde bij het slot en twee oplossingen kwamen in hem op. Devon was er ofwel in gezet of de deur was dichtgeslagen en op de één of andere manier afgesloten tijdens een gevecht.

Warren veranderde terug naar zijn menselijke vorm, rukte de deur open en trok hem uit zijn scharnieren met de schreeuw van oud metaal tegen zwaar hout. Zijn ogen werden groter toen hij Devon midden op de vloer zag liggen met twee Skitters die naast hem op de grond lagen.

Devon's ogen gingen een beetje open toen de deur openging, maar hij sloot ze onmiddellijk toen het ochtendlicht binnenviel en zijn netvlieszen verbrandde. Hij had het gevoel dat hij Kat's hele voorraad aan Heat had opgedronken en daar bovenop een verloren gevecht was begonnen.

"Wat is hier in vredesnaam gebeurd?" Vroeg Warren zachtjes.

Devon gromde laag in zijn borst en veranderde terug naar zijn menselijke vorm. Hij legde zijn hand op zijn hoofd en ging langzaam rechtop zitten met de hulp van Warren en keek goed rond.

"Het laatste dat ik me herinner, was ik een gevecht aangegaan met een andere Skitter nadat je vertrok," antwoordde Devon. "Ik moet het hierin hebben opgesloten en het hebben gedood ... " hij keek naar de opgestapelde Skitters en fronste. "... Doodde ze. Men moet me goed op het hoofd geslagen hebben voordat ik in elkaar zakte."

"Ik denk dat het nu genoeg is geweest." Zei Warren uitvoerig. "We hebben allebei wat slaap nodig."

Devon knikte en liet Warren hem overeind trekken. "Geweldig, we zijn naakt," mompelde hij.

"Noem ons maar de streakers," grijnsde Warren. "Wil je langzaam hier weglopen en zien hoeveel katjes we krijgen, of wil je racen?"

"Ik tel tot drie," antwoordde Devon met opgetrokken wenkbrauwen.

Toen ze terug bij het voertuig waren, deden ze de reservekleding aan die ze daar bewaard hadden voor het geval dat.

"Zet me maar af bij Chad. Envy is daar, dus ik kruip gewoon in bed bij haar," zei Devon terwijl hij achteroverleunde op de stoel. "Doe me ook een plezier."

Warren keek naar hem terwijl hij reed. "Ik zal het niemand vertellen, dus het komt niet bij Envy terecht."

Devon glimlachte om het griezelige vermogen van zijn oudere broer om altijd te weten wat iemand dacht. Soms maakte het dingen niet zo ongemakkelijk.

"Bedankt," zei Devon. "Ik haat het als ze zich zorgen maakt."

Een paar minuten later stopte Warren voor het appartement van Chad en keek naar Devon. "Slaap maar en bel me als je klaar bent om terug te komen."

Devon schudde zijn hoofd. "Maak je geen zorgen, Chad zal ons brengen of ik bel een taxi." Warren wachtte tot Devon de voordeur opende en binnen was voordat hij wegreed. Hij wilde niets

tegen Devon zeggen, maar het vinden van zijn broer had rode vlaggen gehesen. De manier waarop de deur van de buitenkant was afgesloten, was iets te ingewikkeld waardoor hij zich afvroeg of iemand of iets anders hem daar expres buitensloot.

Warren schudde zijn hoofd en besloot er vandaag niet meer aan te denken ... hij was uitgeput. Devon liep stilletjes door het appartement naar Envy's kamer. Hij deed de deur open en glimlachte naar het visioen van haar engelachtige gezicht, ontspannen in slaap. Hij trok zijn kleren uit, glipte achter haar in bed en krulde zich tegen haar rug, wikkelde een arm om haar middel.

Ze nestelde zich dichterbij voordat ze tegen zijn borst ontspande en haar hoofd achterover kantelde. Haar ademhaling keerde terug naar de lange ademhaling in verband met een diepe slaap en Devon ontspande zich. Hij besloot haar deze keer te laten slapen in plaats van haar wakker te maken om haar te laten weten dat hij daar was ... hij zou zich moeten herinneren om vanaf nu beter voor haar slaapgewoonten te zorgen.

De zevende verdieping van het ziekenhuis was vredig stil. Het was een lange en saaie dienst geweest toen de verpleegsters hun rondjes met de verschillende patiënten aflegden. De zachte ritmes van de levens ondersteunende machines piepten gestaag, waardoor genoeg achtergrondgeluid ontstond om de donkere vloer er niet angstaanjagend uit te laten zien.

"Lange tien uur niet?" Vroeg de bewaker aan één van de verpleegsters op de post.

"En dan nog wat," zei de verpleegster glimlachend, "ga je voor de lunch naar de hoek?"

"Ja," antwoordde de bewaker. "Wil je iets?"

De verpleegster knikte: "We hadden het er eerder over. Ik krijg van iedereen een antwoord en laat het je weten voordat je vertrekt."

Het systeem dat de patiënten bewaakte, begon plotseling op te lichten en de verpleegster sprong overeind. Blauwe led-lampjes flitsten sporadisch waardoor de verpleegster de telefoon naast haar greep.

"Dokter Gordon en dokter Harris naar de zevende verdieping," riep ze om voordat ze de telefoon ophing en vanachter het bureau naar buiten stormde.

Meer verpleegkundigen kwamen uit de kleinere stations aan elk uiteinde van de uitgestrekte vloer, die elk een reeks kamers probeerden te bedekken om meer patiënten in een kortere tijd te zien. De bewaker pakte zijn portofoon en riep de beveiliging van de begane grond op. Het duurde niet lang voordat de twee dienstdoende artsen samen met een klein leger van tien andere verpleegsters met spoed de vloer op holden om te helpen.

Paniek en chaos begonnen te bloeien onder het personeel terwijl de patiënten begonnen te vallen als vliegen. Ze bleven zo lang mogelijk bij de mensen voordat ze naar de volgende gingen, nauwelijks een moment om de tijd van de dood voor iedereen vast te leggen.

Toen het personeel de hal doorliep, realiseerden ze zich dat de oorzaak van de dood van de patiënten dichterbij de ICU leek, die zich ook op deze verdieping bevond. Hoewel ze allemaal precies hetzelfde dachten, gaf geen van hen uiting aan die angst ... het was uiteindelijk toch allemaal een toeval.

De bewaker stond bij de lift te wachten toen de politie arriveerde. Hij was teleurgesteld dat slechts twee officieren de oproep hadden beantwoord, maar het was beter dan niets.

Met de aardbeving van ongeveer een week geleden, toegevoegd aan alle mensen die dood opduiken en uiteengereten, kon hij het gebrek aan beschikbare politie begrijpen.

Schreeuwen galmden door de gang en de officieren trokken hun geweren terwijl ze naar voren renden. Twee verpleegsters vlogen de hal door en raakten de muur hard genoeg om botten te breken. Ze vielen op de grond en lieten lange bloedvlekken achter op de ongerepte witte verf.

"Wat in hemelsnaam?" Fluisterde de bewaker.

De officieren pakten hun geweren stevig vast en liepen langzaam door de gang naar de lichamen. Meer personeelsleden begonnen door de deuren te vliegen terwijl anderen probeerden er vandoor te vluchten.

De bewaker staarde met grote ogen toen een donkere figuur tevoorschijn kwam uit de laatste kamer naast de ingang van de ICU. Het vervaagde in en uit hun gezichtsveld terwijl het bewoog. Zijn gezicht kon niet worden gezien onder de versleten zwarte mantel, maar een lange zeis met bladen zagen ze duidelijk in één van zijn handen met belachelijk lange vingers.

Hij liep door de gang naar hen toe, pakte verpleegsters op en gooide ze opzij als voddenspoppen. De officieren openden het vuur terwijl ze zich terugtrokken van het spook. De zeis daalde neer in een lange boog en sneed één van de officieren in tweeën. Bloed spoot over de vloer toen de officier in elkaar zakte, maar het wezen bleef oprukken terwijl de officier zijn geweer nog steeds afvuurde.

Opnieuw spoot er bloed, ditmaal over het gezicht van de bewaker toen de tweede officier werd neergehaald. Hij keek vaag naar de lift, wat erop duidde dat er iemand naar boven kwam maar hij was bevroren van angst en kon niet bewegen.

Er verscheen een man in de hoek van zijn zicht ... jong, met een lange trenchcoat en punkachtig donker haar. Hij hief een hand op naar het wezen en het werd door de gang geslingerd. Hij schreeuwde, gebruikte de zeis om zijn vlucht te stoppen en leek naar de nieuwkomer te staren voordat hij in de vloer verdween.

"Gaat het?" Vroeg Ren de getraumatiseerde man.

De bewaker stortte abrupt in. Ren zuchtte zwaar en haalde zijn mobiele telefoon tevoorschijn. Het was maar goed dat dit ziekenhuis dicht genoeg bij een paar paranormale steden was, anders zou hij niet de macht hebben gehad om het ding bang te maken om hem ook niet aan te vallen.

"We hebben een enorme opruimploeg nodig en de beste demonenverdelger in de selectie."

Hoofdstuk 4

Angelica liep heen en weer in Ren's kantoor en probeerde in het zicht van de barrière te blijven en weg van alle anderen die zaken hadden in de grote kamer. Ze had Storm's al aangevallen toen hij haar had verteld dat staren naar Zachary hem niet sneller wakker zou laten worden.

Ze wierp een blik op Syn die nog tegen de muur leunde en trok een wenkbrauw op. Ze begon te geloven dat de man in een standbeeld kon veranderen als hij hard genoeg probeerde. Hij had zich al enkele uren niet verplaatst.

Misschien had Storm gelijk, want de muren begonnen op haar af te komen en Zachary had nog geen kick gegeven. Haar mobiele telefoon ging, het luide geluid deed haar uit haar overpeinzingen opschrikken.

Toen ze de nummerherkenning zag en dacht dat Storm alleen Zachary aan het controleren was, antwoordde ze de oproep. "Nee Storm. Hij is nog steeds niet wakker geworden."

"Ren heeft je nodig in het plaatselijke ziekenhuis," zei Storm serieus. "Hij kwam ergens iets behoorlijk smerig tegen en is het ergens in het gebouw kwijtgeraakt."

"En hij heeft me nodig om het op te sporen," Angelica keek nog een laatste keer naar Zachary voordat zij zich afwendde. "Ik zal er zijn." Ze hing op en wierp een blik op Syn: "Ik moet naar het ziekenhuis." Syn sloot de afstand tussen hen zo snel dat ze het bijna miste.

Syn sloeg een arm om haar middel en glimlachte naar haar voordat hij haar strak tegen zich aan trok. Het werd tijd dat ze het bed van haar vriend verliet.

Angelica knipperde en ze stonden plotseling in de voordeur van het ziekenhuis. PIT-leden verkleed als politieagenten begeleidden mensen en patiënten al uit het gebouw. Het was verre van ordelijk, maar als dit ding smerig was zoals Storm zei, dan kon ze het hun niet echt kwalijk nemen.

"Waar is het?" Vroeg Angelica aan een van de PIT-teams.

"Ik weet het niet, maar Ren is op de zevende verdieping hij probeert het te vinden," zei de man die haar herkende.

Angelica en Syn gingen naar de liften en namen er één naar de zevende verdieping. Toen de deuren opengingen, merkte Angelica de geur van bloed als eerste op. Haar ogen verruimden zich naar het bloedbad in de hal.

Ren liet het hele gebied afsluiten door een paar PIT-leden die zich verspreiden tussen de lichamen om te zien of er nog iemand levend was. Het enige andere dat niet op zijn plaats was, was de beveiligingsmedewerker die zich in een hoek achterin het kantoor van de verpleegster schuilhield. Hij wiegde heen en weer en mompelde iets over Magere Hein.

"Wat is er gebeurd?" Vroeg Angelica.

Ren zuchtte. "Het klonk als Magere Hein, zeis en zo."

"Een doodsdemon," mijmerde Angelica. "Ik heb nog nooit tegenover één gestaan, maar ik heb gehoord dat ze echt gemeen kunnen zijn."

"Het zonk in de vloer en verdween." Legde Ren uit. "We hebben het sindsdien niet meer kunnen vinden."

"Het is er nog steeds," Informeerde Syn hen.

"Ik weet het ... ik voel zijn kwade energie als een verdomde ziekte over me heen kruipen," zei Ren gefrustreerd.

Angelica haalde diep adem en begon zich mentaal door het ziekenhuis en de verdiepingen boven en onder te voelen. Soms kon ze het onzichtbare pad volgen dat een machtige demon maakte, maar deze demon was overal geweest en ging te vaak op zijn eigen pad om het moeilijk te maken.

Ren's wenkbrauwen schoten omhoog in zijn pony toen hij voelde dat haar kracht hem aanraakte. "Interessant," zei hij, nooit eerder gevoeld. Hij veronderstelde dat als ze in het heiligdom van het

kasteel waren, haar macht altijd slapend was omdat ze het niet nodig had. Ren haalde zijn schouders op, want nu was niet het moment om nieuwe krachten uit te proberen en terug keerde naar zijn taak.

Angelica ging weg van het bloedbad naar de noodtrap. Syn stond vlak achter haar toen ze het hoge, smalle gebied binnenkwam en haar een tijdje om zich heen zag kijken. Hij voelde het bloed in zijn aderen opwarmen toen zijn gevoelige oren het geluid hoorden van kinderen die huilden ... ze smeekten iemand om hen te helpen. De amethyst kleurige ogen van Syn gingen langzaam naar het plafond toen hij zich op het geluid richtte.

Angelica inhaleerde scherp en begon razendsnel de trap op te rennen. Ze bestegen drie verdiepingen en verlieten de tiende. Ze gleed om te stoppen en legde een hand voor haar mond bij het zien van het bloedbad.

Ze keek omlaag en voelde tranen in haar ogen springen toen ze zag dat ze in een plas bloed stond. Een klein kind van niet meer dan vijf jaar oud lag op slechts een paar meter afstand en zijn levenskracht vloeide uit hem weg. Kleine lichamen lagen overal bezaaid, sommigen van hen met uitingen van angst bevroren op hun engelengezichten.

"Nee," fluisterde Angelica. Ze kon bijna alles aan met de klussen die ze deed ... bloed, gewonden en demonen, maar deze kinderen waren onschuldig.

Er kwam een angstaanjagende, onmenselijke schreeuw uit de gang, waardoor Angelica en Syn opkeken. De doodsdemon stond in de grote kamer van de kinderafdeling bedekt met bloed. Hij sloeg de kolf van zijn zeis op de grond en brak de tegel voordat hij naar hen toe kwam.

Syn liep langzaam voorbij Angelica en sloop in de richting van de demon toen deze in een snel tempo naderde. Het bracht de zeis omhoog om hem te verwonden, maar Syn's hand kwam omhoog en pakte het wapen, net zoals het blad een centimeter van zijn huid verwijderd was.

"Laat me mezelf voorstellen," siste Syn en smeed met zijn handpalm in de borst van de demon, reikte door zijn gewaad heen om iets vanbinnen te pakken. De demon krijste en stapte terug, terwijl Syn de zeis in de ene hand hield en iets zwart en kloppend in de andere hand. "Het doden van een kind is niet toegestaan." Zei Syn met een gevaarlijk kalme stem, terwijl hij de zeis optilde met een geofende hand. "Je zult de pijn kennen die je geeft."

Hij liet het zwarte hart vallen en verschoof de zeis naar zijn rechterhand. Syn draaide het wapen voor hem rond en sneed de demon door met een precieze zwaai. Hij sneed de demon niet volledig doormidden, wilde hem zien lijden en wist dat het meer zou kosten om hem te doden.

"Je bent niet de echte Magere Hein ... hij toont genade waar jij dat niet doet," gromde Syn en bracht de zeis over de borst van de demon. "Hij zal je binnenkort zien en je in een kooi opsluiten waar anderen je in stukken zullen scheuren zoals je deze kinderen hebt aangedaan."

Syn' laatste zwaai van de zeis ging rechtstreeks de donkere kap in en priemde het hoofd van de demon. Het puntje van de zeis begroef zichzelf in de muur en pinde daar de demon vast. Angelica keek toe hoe Syn er nog even naar bleef kijken voordat het plotseling in fel witte vlammen uiteenspatte.

"Syn," fluisterde Angelica toen hij niet bewoog en benaderde hem langzaam.

Syn ademde zwaar met zijn handen als vuisten aan zijn zijden. "Oorlog is niet voor kinderen," zei hij terwijl hij probeerde zijn woede te beheersen en het ziekenhuis niet met de grond gelijk kon maken. "Dit moet uit de geschiedenis worden gewist."

Angelica stak haar hand uit om zijn arm aan te raken, maar hij stapte van haar weg. Ze voelde tranen in haar ogen toen Syn naar het dichtstbijzijnde kind liep, een kleine jongen, en pakte hem voorzichtig op. Hij plaatste het kleine levenloze lichaam in een bed, ging op de rand zitten en veegde het haar zachtjes uit het gezicht van het kind.

Hij legde zijn hand op het hart van de kleine jongen. Angelica's mond viel open van verbazing toen ze een zacht wit licht zag schijnen toen Syn's hand de borst van het kind raakte. De wonden van de jongen verdwenen langzaam en elk spoor van bloed.

Angelica drukte haar handen tegen haar mond, kon het huilerige lachen niet onder controle houden toen het kind plotseling diep ademhaalde en begon normaal te ademen. Syn leunde naar

beneden om iets in zijn oor te fluisteren voordat hij opstond en een ander kind uit zijn eigen plas bloed haalde. Hij begon het proces opnieuw en eindigde opnieuw met gefluisterde woorden naast het oor van het kind.

Toen hij aan het derde kind begon, begon Angelica traagheid in de bewegingen van Syn te zien en een verduistering om zijn ogen. Ze staarde rond naar de kinderen die nog languit op de grond lagen. Ze pakte het kind dat het dichtst bij haar was op en legde het kleine meisje op een leeg bed.

Syn strompelde weg van het derde kind en merkte dat het volgende bed al een lichaam had. Hij struikelde in de richting van het bed terwijl hij voelde dat zich zweetparels op zijn huid vormden ... hem waarschuwend dat hij te veel kracht gebruikte. Hij negeerde de waarschuwing.

Ze begonnen gelijk te bewegen ... ze pakte de kinderen op terwijl hij achter haar aanliep, genezend en fluisterend tegen hen. Toen Angelica het laatste kind in een bed had gelegd, draaide ze zich om om naar Syn te kijken en hapte naar adem toen de machtige man die zichzelf staande probeerde te houden door tegen één van de levens ondersteunende machines te leunen, struikelend en omver te werpen.

Ze snelde naar hem toe met uitgestrekte hand om hem te helpen, maar Syn wimpelde haar af en ging naar het volgende kind. Zijn tranen stroomden zwijgend over zijn wangen, maar hij dacht er niet aan.

Toen hij klaar was met het helen van dat kind, draaide Syn zich om en liep naar het volgende bed, maar viel halverwege op zijn knieën. Op basis van zijn woede om kracht stootte hij de koude tegelvloer af en greep het bedhek vast om zichzelf te stabiliseren.

Toen Angelica zag hoe wit zijn gezicht was geworden, wilde ze hem zeggen te stoppen ... dat het hem doodde, maar ze hield haar lippen op elkaar, wetende dat het nutteloos zou zijn hem nu af te leiden. Hij was onvermurwbaar over het redden van al deze kinderen en ze wenste God dat ze hem kon helpen, maar dat vermogen had ze niet. Ze zou zich niet druk maken om bijna zichzelf te vermoorden. Hoe kon ze ook na wat hij aan het doen was?

Terwijl hij opstond, naderde Syn het laatste bed en viel bijna over het kind in zijn poging hem te bereiken. Zijn ademhaling was moeizaam en het zweet vormde rivieren onder zijn hemd. Het duurde langer om het laatste kind te genezen en hij schreeuwde bijna zijn frustratie uit voordat het hart van het kind een gestaag ritme kreeg onder zijn handpalm. Hij ontspande zich niet totdat het eerste levensadem werd ingenomen.

Angelica keek toe terwijl Syn naar voren leunde en fluisterde in het oor van het kind, maar ineenkromp toen ze merkte dat hij problemen had om weer rechtop te zitten. Ze haastte zich naar voren en sloeg haar arm om zijn schouders om hem rechtop te houden, leunend tegen haar als steun. Ze wilde huilen omdat zijn ogen niet meer open waren en worstelde om haar mobiele telefoon uit haar zak te halen om hulp te vragen.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.